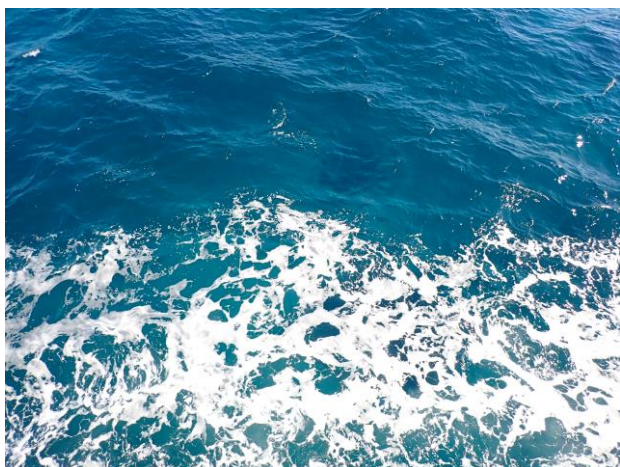

ATHEN

**22 ELEVER FRA 2X PÅ FREDE-
RIKSVÆRK GYMNASIUM OG HF
SKRIVER ARTIKLER OM STUDIE-
TUREN TIL ATHEN APRIL 2024.**

**ÉN SKRIVER OM OPLEVELSEN
AF FREDERIKSBORG SLOT.**

Lisbeth Haurig Bertelsen

Indhold

En tur til Athen.....	2
Turen til toppen.....	7
Hvad kontanter kan gøre ved en udflugt på Égina.....	10
En kontant tur.....	13
En uforglemmelig studietur.....	17
Athen og nogle af byens mange nydelser og seværdigheder.....	20
Turistlarmer forener fremmede gennem en fælles melodi.....	24
Gadegøjlere.....	27
Uforglemmelig shoppingtur I iAthen.....	30
Tzatzikilandet.....	34
Et spændingsfyldt opgør.....	36
På farten ved den græske kyst.....	39
Pistacieøen.....	42
En tur på stranden.....	45
Græske særværdigheder.....	Fejl!
Bogmærke er ikke defineret.	
På Athens evige byggeplads.....	48
Skal Dortmund have deres første semifinaler i 10 år?.....	51
Studietur til Grækenland.....	55
Fra gade til toppen af byen.....	58
Studietur til Athen.....	61
Gadernes dreng.....	64
2.X på Aegina.....	67
Solrøde kinder og saltvandshår.....	70
På opdagelse på Frederiksborg slot midt i Hillerød.....	73

Forsidefotos: Sofia Angelia Marinovic

En tur til Athen

Af: Olivia Iversen

2.X. på Frederiksværk Gymnasium er taget på studietur til Athen- en oplevelse de aldrig ville glemme.

Det er tidlig morgen og vi skal mødes i lufthavnen. Solen er ikke endnu stået op og luften er kølig og skarp. Jeg glæder mig helt vildt til det varme vejr, strandene og at se ruinerne fra Oldtidens Grækenland. Og ikke mindst glæder jeg mig til oplevelserne med mine klasse. Jeg glæder mig som et lille barn på juleaften. Men alligevel søndag morgen, kan jeg ikke få mig selv op af min seng, selvom min alarm ringer nonstop. Jeg har aldrig været et morgenmenneske. Min papfar og jeg henter de andre piger, Ida og Chili, og turen går mod lufthavnen. Vi er alle sammen for trætte til at vise vores spænding, jeg tænder for radioen i et forsøg på at holde mig selv vågen.

Unge på farten

Søvnen fik vi igen i flyet. Normalt sover jeg forfærdeligt i fly, men fordi jeg var så udmattet, endte jeg med at sove som en sten på klapsammen bordet foran mig. Vi stiger ud af flyet, og med det samme mærker jeg den varme, fugtige luft fra middelhavsklimaet. Vores næste opgave er at finde hjem til hotellet. Det kan være besværligt at være i udlandet, især når man har fireogtyve andre med sig, og det kan godt mærkes på lærerne der skal holde styr på så mange ting ad gangen. Dette kom især meget til udtryk nu, fordi vi skal med det offentlige afsted mod indre

by. ”Hold jer lige sammen 2.X. Og pas på jeres ting, der er sandsynlighed for at der er tyve rundt omkring” råber Katrine ud til os. ”Tyve?” siger Rani chokeret. Man bliver pludselig nervøs for hvilke slags mennesker man kan støde på i den her by.

En af busturene rundt i Athen.

Metroen er helt proppet med mennesker, man kan knap nok bevæge sig i mængden af folk og kufferter. Jeg har ikke nogen siddeplads, så jeg prøver at sidde på min kuffert, selvom jeg godt ved den går i stykker af det. Det bliver bestemt ikke den mest behagelige rejse. Efter hvad der

føles som hundrede år, er vi endelig nået til vores stop. Vi skal gå langt for at nå hen til vores hotel. Vi går i tredive graders varme med kæmpe kufferter, der skal trækkes på de skæve veje og fortove med høje kantsten. Tøjet klister sig fast på min krop, mit hår er jeg nødt til at sætte op i en knold. For os, er det her hvad der føles som slavearbejde.

Vi når på et tidspunkt hotellet, og vi tjekker ind på vores værelse. Jeg deler værelse med Sophia, Ida og Chili, jeg kan ikke ønske mig noget bedre. Vi gør os klar til at opleve byen, og imens, mærker jeg at spændingen rigtig har sat sig. Varmen er lækker, der findes intet bedre end solskinsvejr med en høj UV-indeks. Vores første opgave på turen er at lære byen at kende, gå rundt i alle de smalle sidegader og tage billeder af, at vi er ved de forskellige poster. Mig og pigerne går og går og går, og det føles som en evighed før vi når den første post. "Sådan er det altid når man går rundt et fremmede sted" tænker jeg, det føles som længere tid, fordi man ikke kender vejene man går på, man ved ikke hvad man kan forvente og hvornår man kan forvente at være der.

"Hvornår er vi der?" bliver jeg ved med at spørge. Mine ben er allerede begyndt at gøre ondt, og jeg kan mærke vinden, der er bidende kold. "Det ved jeg ikke, Google Maps duer ikke til noget her nede" svarer Sophia.

Af en eller anden årsag, var Google Maps ikke til noget nytte hele studieturen. Halvdelen af tiden

fór vi vild i de mange gader der alle sammen lignede hinanden.

Efter et par timer, møder vi alle sammen hinanden ved den restaurant vi skal spise på. Det er nu begyndt at regne, og vi har bestilt et udenørsbord. "Det kan ikke være rigtigt at vi skal spise udenfor i regnen! Det får lærerne os ikke til, vel?" lyder det fra Sophia. Vores lærer, Bende, peger på et halvtag hvor tjenerne er i gang med at stille borde og stole op til os. Jeg slapper dermed af i kroppen. Jeg er så overtræt, at jeg ikke engang kan tænke ved spisebordet. Maden er til gengæld god.

Den lille ø

Dagen er kommet, hvor vi skal ud på øen Aegina. Klokken er igen al for tidlig om morgen, men dog kan solen godt stå op på den her side af kloden. Vi skal med offentlig transport igen, og i endnu længere tid end fra lufthavnen. Pigerne og jeg sidder i lobbyen, nogle af os har mere åbne øjne end andre. Katrine tjekker sit ur hver femte sekund, og kigger hele tiden hen på trappen. Hun siger endelig "Er der nogen der har hørt fra de andre...? Nå, vi bliver nødt til at gå". Vi begiver os hen mod busstopstedet, vi ønsker vi havde taget lidt mere tøj på inden vi gik. Længere bagved ser jeg de andre drenge komme løbende efter os. "Nogen har vel sovet lidt for længe", fniser vi for os selv.

Busserne er anderledes end dem i Danmark, de er meget større og kan transportere flere mennesker, men er meget slidte og larmer helt vildt.

Jeg holder mig for øerne når bussen sætter i gang.

Vi venter på vores båd på en havn der kan rumme ti færger. Jeg ser mig omkring, der

Hjemløsheden er et problem i Athen og i Grækenland som helhed. I 2009 fandtes der 11.000 hjemløse i Athen by, og steg op til 40.000 i 2016. ¹

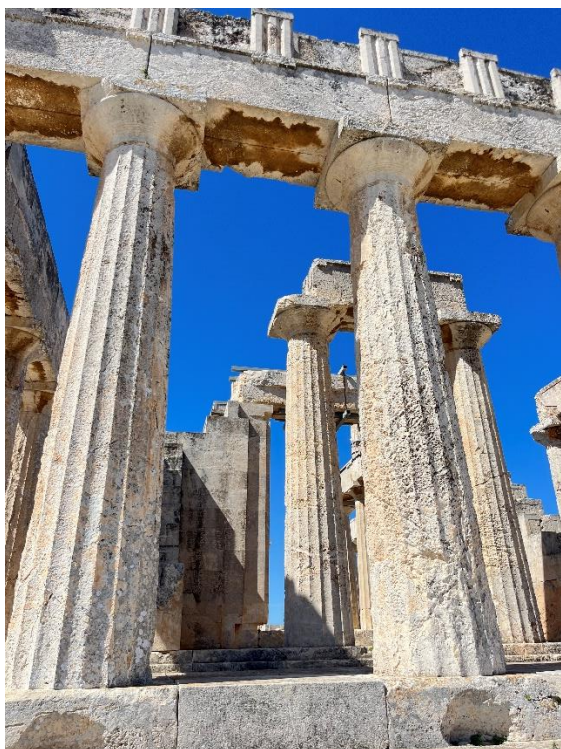
mange hjemløse, både mennesker, hunde og katte. De har lavet ”baser” ud af gamle madrasser, papkasser, dyner, tæpper, og i nogle tilfælde bare affald. Alle deres personlige ejendele ligger spredt rundt omkring.

Chili og jeg løber hen mod færgen, vi var på toiletet da vi får besked om at vi er de eneste der mangler at komme om bord. Vinden tager mine solbriller, og jeg hører nogen omme bag mig råbe. Det er en ældre kvinde der går og tigger om penge. Hun har samlet mine briller op. Hun taler til mig på et sprog jeg ikke forstår, nok græsk. Jeg ved, jeg ikke kan kommunikere med hende, så jeg rækker bare min hånd frem og beder om min solbriller. Hun virker ikke til at ville give mig dem tilbage, da hun tager dem tæt ind til sig. ”Thank you” gentager jeg, og bliver ved med at række hånden ud for at få mine solbriller igen. Hun mumler noget jeg ikke kan forstå. Jeg ender med at tage brillerne fra hendes hånd, sige ”Thank you” endnu en gang og smiler til hende. Jeg har ikke tid til small talk. Katrine havde ret i, at man skal holde øje med sine ting.

Vi er endelig på øen, Aegina. Jeg tror der er gået en times tid siden vi var på havnen. Luften er allerede begyndt at varme op, og det er tid til at smide nogle lag tøj. Vi skal med bussen dybere ind i øens natur, hen til et oldgræsk tempel. Det tilhørte engang en gudinde, som havde oprindelse på øen, men da gudinden Athena blev mere udbredt, blev templet dedikeret til hende. Lige nu har vi lidt tid til at gå rundt og kigge i byen. Der er meget forskel på byen her, og storbyen Athen. I Athen, er der rigtige mange ødelagte og ”mindre fine” bygninger. Så nogle man får ondt i hjertet af at kigge på. På Aegina er der langt færre bygninger, men de er til gengæld meget pænere og hyggeligere. Vi kører med bussen mod templet, jeg sætter mig væk fra de andre, jeg kan mærke, at mit sociale batteri skal oplades. Busturen fungerer også som sightseeing. Kigger man ud ad vinduet, ser man ikke andet end grønne bjerge og små hyggelige huse, omringede af blomster og natur. Det er behageligt at indånde luften her.

Selvom templet er over 2000 år gammelt, er det stadig meget intakt. Det er spændende at se på. Tanken om, at de har kunne bygge så store og flotte bygninger helt uden den teknologi vi har i dag, chokerer mig stadigvæk. Alligevel, kan de andre piger kun tænke på en ting... ”Tror I vi kan sole os her?” spørger Ida. ”Ved ikke om det er så god en ide at smide tøjet lige her. Er det ikke meningen det skal være et helligt sted eller så noget?” svarer Sophia. De går længere væk for at sole sig. Jeg bliver tilbage, min mund er helt tør

og jeg kan mærke sveden trænge igennem mit tøj.

2000 år gammelt tempel på Aegina.

Paradis

Nu skal jeg bare sole mig. Vi er tilbage i byen, jeg kan allerede se at pigerne fra klassen går imod stranden. "UV-indeks er på syv, det er tredive grader, jeg er sammen med pigerne, livet kan ikke blive bedre", tænker jeg. Vandet er varmt og man kan tydeligt se de små sten og dyr på havbunden. I distancen er der kæmpestore bjerge, så store som Mount Everest. De må befinde sig på de andre øer i Middelhavet. Vi ligner søstjerner på strandkanten. Der er gået nogle timer nu, vores kinder er røde og vores hud har fået en anden kulør. Der er ikke noget der svarer til glæden af en ny tan. Jeg kan høre noget i distancen der nærmer sig os. Det er drengene fra klassen, de

har lejet ATV'er i en hel dag til billige penge. Imens vi har solet os, har de kørt hele øen rundt. På en måde misunder jeg dem, jeg ville godt have set mere til øens landskab. Drengene tilbyder at give os en tur, da man kan sidde to på en ATV. Sophia kører først med Adam. Adam sætter farten vild meget op, og pludselig er de langt væk. Der går nogle minutter, og de er tilbage. Sophias ansigtsudtryk glemmer jeg ikke. Hun smiler fra øre til øre, og hendes hår er ikke længere slikket fint tilbage.

En af strandene på Aegina.

Tiden er inde hvor vi skal sige farvel til Aegina. Min hud på skulderne er begyndt at stikke. Jeg kan se på nogle af de andre, at de også er blevet røde. På færgen har jeg svært ved at holde øjnene åbne. Drengene over for pigerne og mig, spiller kortspil. En gang imellem råber de ad hinanden, hvilket giver et sæt i de andre. Alligevel, endte jeg med at falde i søvn så tungt, at det slet ikke var gået op for mig, at jeg var faldet i søvn. Fem minutter føles som en time på hjemturen i bussen. Min telefon har ikke længere

strøm, jeg gløder ude i distancen på de mange lys og mennesker og butikker. "Lidt træt måske?", fniser Chili. Jeg smiler bare til hende og griner, jeg tænker over hvordan jeg måtte have set ud for hende.

Den her studietur har lært mig, at når jeg engang er færdig med min uddannelse, vil jeg gerne ud at rejse verden rundt. Der er så mange mennesker og kulturer man kan opdage, og ikke mindst, er der en masse man kan lære af det.

Turen til toppen

2.x har været på studietur til Athen. En af dagene var vi på sightseeing hvor en af destinationerne lå på toppen af en af Athens bjerge. Turen derop var hård og svær men det hele værd.

Andreas Rydahl (Tekst og Foto)

Første etape

Jeg står for bunden af det bjerg vi nu skal bestige. Jeg står der med nogle af menneskene fra gruppen. Vi står ved en vej, som ligger lige op ad bjerget. Den sti som vi skal op ad, går direkte ind i bjergets mange træer. Det er et totalt miljøskift fra der, hvor vi står nu. Usikkerheden for at det er den rigtige vej rammer mig, men jeg vælger at ignorere den. Vi kigger på hinanden med det samme blik i øjnene. Min hud brænder, min taske laver en pøl på min ryg og jeg ved allerede nu at det bliver hård tur. Det ved de andre også. Deres blik siger alt.

Turen begynder og vi ser os ikke tilbage. Vi træder ind i ”vildniset” og alle sanserne bliver ramt. Træernes blade rasler i vinden, planternes søde og syrlige dunst sitrer i næseborene, mine fødder glider og er ustabile på det svære terræn. Planter og lavthængende grene forhindrer en i at gå normalt op ad stien. Planternes pisker mod mine bare skinneben er ubehagelig da jeg ingen ide har, om hvad for nogle planter det er.

Åbenbaring

*Emil O fra 2.x kigger ud over Athen by fra pausestedet.
Foto: Andreas Rydahl*

Et godt stykke oppe ad stien kigger jeg ned for at se om vi har mistet nogle. Folk følger de snede stier op ad bjerget. Det går langsomt og der er ikke mange hævede hager, men det går fremad. I dét jeg kigger op og ser ud på Athen by bliver jeg målløs og fanger mig selv i at smile, uden at registrere det. Alle de mange tusinde hvide bygninger får byen til at lyse helt op og mine øjne til at knibe en smule.

Jeg kigger op ad bjerget igen og ser, at der om lige godt tyve skridt er et pausested med en bænk. Glæden fylder mig og min krop bliver

lynhurtigt virkeligt træt. Jeg sætter mig på bænken og sætter min taske ved siden af mig. Min hals er tør og da jeg tager en tår af min flaske, sætter der sig to af mine kammerater ved siden af mig. Snakken om den smukke by, vi sidder og kigger ud over, begynder, og jeg får lige en chance for at tage en stor dyb indånding for lige at mærke nuet. Flere fra gruppen kommer traskende op til bænken og alle får lige kigget ud over Athen by. Måden som de alle lige ”zoner ud” på, kan jeg genkende alt for godt.

Videre i varmen

Da turen fortsætter, ændrer terrænet sig. Fødderne er ikke nær så ustabile som tidligere. Underlaget er faktisk fast. Det er tydelige at mærke, vi har ramt den egentlige turist-strækning nu. Da jeg træder ud af træernes skygge og solen rammer mig endnu en gang begynder mit hoved at dunke og jeg føler at jeg damper. Varmen er så vild at ingen af os har oplevet noget lignende. Jeg vælger at tage min t-shirt af men det hjælper ikke spor. Tasken gør stadig sit arbejde godt ved at lave min ryg til en sø. Til tider rammer en lille brise vores brændende kroppe og alle stopper lige for at nyde det. Følelsen af at folk kigger en smule skævt til os er til stede, hvilket er forståeligt. Jeg tror ikke, at det er hver dag der kommer et par drenge op ad den strækning uden trøjer på. Men varmen overdøver følelsen, det er det eneste jeg kan tænke på i momentet.

Der var ingen af os der havde nogen ide om hvad der ventede os på toppen. Det eneste vi kunne se da vi stod for bunden, var toppen af en hvid bygning. Der var intet der kunne forberede os på det vi kom op til.

Det rigtige syn

Spændingen i mig begynder at vokse, da vi bevæger os op ad det sidste snoede stykke af turen. Da vi tager de sidste skridt op ad den sidste trappe, bliver jeg faktisk lidt skuffet. På toppen af dette bjerg vi lige har besteget, er en lille bitte kirke som ikke har den store relevans. Vi kigger på hinanden med et udtryk der udstråler utilfredshed. Men da de første skuffelser er drevet over, ændrer vi vores synspunkt. Ligesom på pausestedet på bænken, begynder jeg at se ud over Athen by. Det er nok et af de smukkeste syn jeg har set længe. Følelsen af at stå på kanten af dette bjerg, med vindens blide, kolde pust i ansigtet sammen med solens varme, sitrende stråler mod huden er en af de mest befriende følelser i verden.

Alle gode ting har sin ende

Jeg havde aldrig troet, da vi stod der for bunden af bjerget og kiggede op på den forestående udfordring, at dette syn af Athen by vil være en mulighed. Men da vi stod dernede, havde jeg en eller anden følelse af, at turen vil blive noget helt særligt. Jeg tror, på en måde, at uvisheden ved hele denne tur var med til at gøre det hele til noget helt uforglemmeligt.

Selvom det ikke var det vi gik efter som var det bedste, var der stadig noget som gjorde et stort indtryk på mig.

Selvom følelsen og oplevelsen er noget af det bedste jeg længe har oplevet, har det desværre også sin ende. Vi skal nedad igen.

Men turen viste mig noget. Selvom den egentlige destination ikke er helt tilfredsstillende, er der altid noget som gør hele rejsen værd.

Hvad kontanter kan gøre ved en udflugt på Égina

Hvert år afholder 2 årgang STX og HF på Frederiksværk Gymnasium og HF en studietur til et fremmed land inden for EU

Adam Trailovic

T-shirten sidder stramt, sveden drypper fra panden, og min mund er tør som Saharaørkenen. Vi har gået i over 30 minutter og har ikke formået at finde en eneste person, som vil udleje quad bikes til os. Han siger, at vi skal være fyldt mindst 23 år for at køre quad bike'en. Ingen af os er overhovedet ud til at være fyldt 20 år endnu. Jeg vender mig om og skal til at gå min vej for tiende gang i dag.

Pludselig får vi ideen og spørger, om vi kan betalte med kontanter. I sekundet han hører ordet "kontanter", ændrer alt sig. Han får det største smil på læberne og siger, at alt er i orden, selvom han udmærket godt ved, at ingen af os er en dag over 19 år. Jeg tager 50 euro op af tasken og rækker ham dem. Samlet set giver vi 100 euro for leje dem en hel dag, hvilket jeg slet ikke mener er meget. Jeg er nærmest i chok over, hvor billigt det er.

Jeg er på vej hen for at tage en motorcykelhjelm, og lægger så mærke til, at de nærmest alle sammen er gået i stykker. Den ene er ved at gå op i syningen omkring dens lås, og den anden er gået op i limningen indvendigt.

Ud af alle disse elendige hjelme er der en, som skiller sig ud af flokken. Jeg spotter den perfekte sorte hjelm, som jeg vælger. Hjelmen sidder perfekt på mit hoved og fejler næsten ingen ting.

De to quad bikes kommer nu kørende hen imod os. Jeg forestiller mig egentlig noget større end hvad vi får udleveret, men jeg klager ikke. To quad bikes for kun 100 euro, det er intet at klage over.

- Here you go, my friend.

- Thank you. siger vi alle.

- Before i let your drive them, I need you guys to pass a quick test.

Ud fra sikkerhedsmæssige årsager beder han os om at køre en lille tur ude foran hans butik.

- Yes, perfect, you have passed the test. Drive safe, my friends.

Vi sætter os op på sæderne, og så begynder turen på Égina.

Fuld fart på quad bikes langs landevejene.
(foto: Adam Trailovic)

Manden på tanken

Skruelåget til benzintanken er svært at skrue af. Jeg kæmper i omkring to minutter om at få den åbnet, så vi kan fylde noget benzin på disse køremaskiner.

Pludselig ser jeg en mand komme sprintende hen imod mig. Jeg forstår ikke et eneste ord af, hvad der kommer ud fra hans mund. Sproget, han snakker, lyder som græsk, men også en blid blanding af noget spansk. Han opdager hurtigt, at jeg ikke forstår et eneste ord af hvad han siger. Hans kollega kommer ud for at hjælpe med kommunikationen, og jeg finder så ud af, at han bare ville hjælpe mig med at få skruelåget af.

Han får tanken åbnet på få sekunder, og her står jeg så og føler mig som en klovn. Jeg har åbenbart stået i to minutter og skruet låget i den modsatte retning. Det er nok noget af det mest pinlige, jeg har oplevet igennem hele mit liv. Jeg kan slet ikke forstille mig, hvad de to mænd tænker om mig. De har bare stået inde fra i flere minutter og gloet ud på mig, en dum turist, som ikke engang kan finde ud af at åbne et skruelåg til benzintanken.

Han tilbyder mig så om at fylde den op med benzin, og selvfølgelig takker jeg ja. Selvom jeg godt ved, hvordan man gør, vil jeg ikke stå igen og gøre mig selv til grin.

Han fylder den op til dens maksimale, og jeg går så ind og betaler.

- The total is going to be six euro.

Udsigten langs kysten på Égína. (foto: Adam Trailovic)

- Six euro? spørger jeg ham.

- Yes, please, the total is six euro.

Jeg opdager, at jeg kun har en seddel med mig, og det er

fem euro. Jeg spørger de andre for at høre, om de har en euro, som jeg må låne, og bingo, det har de. Vi går ind for at betale, og så er vi væk herfra.

Sandet som brændte mellem tæerne

Jeg kommer kørende på quad bike'en langs kysten, mens vinden blæser mit hår til alle retninger. Tanken om, at jeg snart skal tilbage til den kedelige mad og det kolde vejr i Danmark, gør mig helt deprimeret. Jeg ville ønske, jeg kunne

bo her fast i Grækenland. Alle disse flotte bygninger, denne varme sol, og den gode mad er alt, jeg har brug for.

Drengene og pigerne fra klassen ligger og slikker sol på stranden. Man kan tydeligt se, hvordan nogle er blevet brune, og andre røde. Sveden drypper ned langs deres ryg, mens de ligger og bliver stegt som en hummer.

Vi finder fodbolden frem og begynder at spille gris på stranden. Jeg tager mine sko og sokker af for at forhindre sand i at komme i dem. Sandet mellem mine tæer brænder, som om jeg går på gløder. Det er en rar, men samtidig en ubehagelig følelse.

- G TIL DIG!" bliver der råbt.

Jeg griner og tag imod bogstavet.

- "UCK, HVOR DU LORT... DU MANGLER KUN 3 BOGSTAVER, OG SÅ ER DU UDE! råber de med et smil på læberne.

Det er tusind år siden, jeg sidst har spillet noget, som har med en bold at gøre. Jeg vil nok ikke lige mene, at jeg er den bedste til spillet, men det er da lige meget. Jeg hygger mig, og det er det vigtigste.

Turen til Athen med klassen er nok noget af det bedste, jeg længe har oplevet. Vores sammenhold og stemningen igennem denne tur er ubeskrivelig. Vi er alle glade og hygger os som aldrig før. Det er netop et minde som dette, man ikke glemmer.

2.x, som er samlet, på vej på udflugt i Athen. (foto: Ukendt)

En kontant tur

Simon Worm Jensen

solen stod højt, lugten af solcreme og benzin var kraftig mens vi kørte igennem Éginas bjerge, udsigten var lys og varm med helt tomme veje.

Égina er en ø med omkring 14.000 indbyggere, øen er kendt for dets pistachienødder og en rig oldtidshistorie. Øen er også en populær attraktion for turister

*Midt ude i Éginas Bjerge Grækenland.
Foto: Mr. Adam T*

Vi drager videre mod den anden side af øen med røde-brune arme og solbriller for at skygge den kraftige sol. Vi søger at finde byen Agia Marina som skulle være endnu pænere end Égina by, hvor vi ankom med færgen. Der er øde oppe i bjergene modsat Athen, hvor vores hotel ligger, der er langt færre mennesker her og langt flottere huse og natur, udsigten kan kun beskrives som magisk, træer og buske svajer, mens vi ser ud mod det blå.

Missionen lykkedes

Da vi lejede ATV'erne var vi rundt i flere forskellige udlejningsforretninger, vi ville gerne udforske øen yderligere, men den var for stor til at se på fods. Jeg gik mod en forretning, der reklamerede for udlejning af forskellige køretøjer, jeg tænkte at denne gang må være lykkens gang. Jeg trådte ind i butikken, gulvet gav genskin og der duftede dejligt frisk og rent. En tynd og mørkt langhåret dame sidder bag disken - hun giver kun et hurtigt blik til os og snakker videre med sin kollega.

-Uhhh Hello... is it possible to lease Quadbikes here?

-Yes, that is possible, however I need to see some ID and a driver's license.

Jeg viste hende mit kørekort stolt og spurgte hende, hvad prisen for to køretøjer var.

-What's the price for two quads?

-Sorry, you're too young, you will need to have had a license for 3 years or be 23 years of age.

Jeg stod lidt irriteret og kiggede bagud på de andre, jeg tænkte at det ville blive en umulig mission, da ingen af os har haft kørekort i mere end et par måneder.

-Do you know anyone on the island who would lease us the bikes?

- Sorry, I don't believe that most shops would lend to people as young as you.

Jeg gik ud af forretningen og sagde tak for hjælpen. Vi gik videre ned ad gaden, der lugtede dejligt af mad og forskellige krydderier, men det blev afbrudt af støj fra knallerter og lugt af benzin. Vi så en masse knallerter, ATV'er og andre køretøjer holdende på række ude på en almindelig vej.

Henne af en vej ser vi hvad der ligner to turister siddende på knallerter og snakke med en mand ved hvad der ligner et gammelt skur.

Vi tænker, at de er i gang med at udleje fra ham manden, så vi vil give det et sidste skud.

- "Hey, do you lease the vehicles standing out on the street?"

- yes, I lease.

- perfect whats the price?

-50 euros per bike for the day.

-perfect can we take two?

- Show me license.

Jeg rækker ham mit kørekort hans fingre er helt sorte af olie og lugten af sved oser ud af ham, mens han står forvirret og kigger på mit kort.

"very young... no

Det svært at kommunikere ordentligt da han snakker meget gebrokkent engelsk. Jeg kigger tilbage på de andre og spørger hvad vi gør.

-we pay cash?

Han stirrer på mit kørekort og nikker.

-Okay, give me both your licenses, you will get them back when you return the quads.

Vi kigger på hinanden to sekunder mens vi over vejer om vi tør overlade vores kørekort til en lokal der har sit udlejningssted i et

gammelt skur ude på gaden. Men samtidig er det også vores eneste chance.

Så vi rækker ham vores kort og 50 euro hver. Der bliver kørt to ATV'er frem hvor vi får en hjelm hver, han forklarer os kort om køretøjet, den ene er i en falmet grøn farve og den som jeg kører på, er en sort farve som efterhånden var mere grå. Vi starter op og kan med det samme høre den ikke har det godt, mislyde og raslen kommer fra motoren. Men nu havde vi givet ham vores penge og vores kort så vi lægger vores liv i hænderne på maskinerne og driver afsted ud mod Agia Marina.

En brændende oplevelse

Der bliver råbt bagfra ad de andre.

- Jeg mangler benzin!

Vi finder den nærmeste Shell-tank og holder ind. Der står to mænd iført Shell arbejdstøj udenfor allerede klar til at fylde på tanken.

Han går hurtigt over til os, og begynder at snakket et sprog vi intet forstår af.

-sorry english please

-Fuel need?

-yes, can we get a tank of petrol

Han kigger lidt skævt, han forstår ikke hvad vi mener. Jeg rækker over mod benzinslangen, og han forstår så hentydningen.

-7,48 euro

Han peger ind mod butikken. Vi går derhen og åbner døren, der er overraskende pænt, det minder meget om det vi har hjemme i Danmark.

-Hello, i need to pay 7,48 euro for petrol

-yes, cash or card?

-Card

Jeg lægger mit kort på maskinen, og så vi køreklar igen.

Mod vores destination Agia Marina er vi nået langt væk fra tættere bebyggede områder, så speederen bliver trådt helt i bund. De andre på den grønne ATV'er foran os, vi overhaler rundt i et sving og jeg nærmer mig de 90km/t hvor jeg efter mærker noget brændende på min læg, det føles som kogende vand der blevet spildt ud over mig. Jeg sænker farten og råber efter de andre.

-Hold ind!

Imens jeg sænker farten, kan jeg høre motoren lyder endnu værre end før, jeg kan mærke kraftig varm luft på mine ben komme fra motoren, mit hjerte banker vi er

midt ude i ingenting uden nogen måde at komme hjem på hvis motoren går i stå.

Vi alle standset nu, får smidt hjelmen og hoppe at køretøjet.

-Hvad fanden er der galt?

Jeg kigger ned på mit ben og ser det olie fra motoren der har sprøjtet på min læg.

-Vores ATV skal bruge en nedkøling, jeg tror den er blevet for varm.

Jeg tørrer olien af benet og ser nogen brandmærker, den ekstreme hede og solens stråler gør ikke situationen bedre.

De andre tager ud for at hente noget vand mens vi venter på ATV'en køler ned.

Vi sad i 20 lange minutter og ventede hvor de andre endelig kom tilbage. Jeg hældte vandet i mig, kulden der flød ned gennem halsen som et vandfald. Jeg hoppede op på ATV'en igen og startede den, den lød stadig ikke helt sund, men der kom ikke olie fra motoren mere og varmen fra motoren var betydeligt mindre.

Vi tog chancen og satte den i gear i håb om at komme til Agia Marina.

Efter en stille og rolig køretur fik vi endelig nået vores destination Agia Marina.

Agia Marina strand, medvirkende Mr. Shadi Ali. Billede af taget af Mr. Emilio

En enorm smuk by, med diamantklart hav som vi er klar til at bade i.

Vi har to kæmpe plastikbokse bag på hver ATV, vi åbner boksene kun for at se at vi har glemt badetøjet med de andre.

Vi sidder nu ved Égina by som er den by vi startede i. Vores kørekort er i lommen igen og ATV'erne klarede turen og manden fandt intet galt med dem, så de blev afleveret uden problemer, nu er vi endelig klar til at komme ud og bade.

En uforglemmelig studietur

Hvert år tager Frederiksværks anden års gymnasieelever på studietur til et andet land. 2.X er taget til Athen for at få nye kulturelle oplevelser, som er fyldt med historie, varme, græske matematikere og meget mere.

Mathias Ungstrup Petersen

Gyros-Paradiset

Efter at have vænnet sig til sved på panden, hvor brug af solbriller var uundgåelig, tøj skift til shorts og t-shirts, og de overfyldte gyros i den græske by Athen, befandt vi os nu på en af de mange vidunderlige øer, Grækenland har at tilbyde.

Billede af stranden på den græske ø Égina

Égina ligger ikke langt væk fra Athen, men alligevel er der betydelig forskel på udseendet.

Égina er klart den mere ferieklassificerede destination med de flotte huse, strande og det krystalklar blå vand. Efter at have været på tur det meste af dagen ligger vi nu ved stranden med den flotteste udsigt over vandet. Vi er mange fra klassen det samme sted, dog er der også nogle der er ude og opleve hele øen, men vi nyder stranden og momentet ved at slappe af, bade og spille fodbold på stranden. De fleste bruger tiden på at ligge på stranden og slappe af, da vi begyndte dagen hårdt ved at stå op hvor fuglene stadig sover, og solen ikke engang har tænkt sig at stå op endnu.

Solen og den friske luft har bragt energien tilbage i mange af os. Jeg spiller fodbold på stranden med de andre, jeg mærker det varme sand under mine fødder og den varme brise rammer mit ansigt. Tiden står næsten stille her

Fakta om Gyros:

Grækenland er kendt for sin lækre madkultur, herunder gyros. Gyros er en populær græsk ret, der oprindeligt stammer fra gadekøkkenerne i Athen i 1920'erne. Den består af krydret kød, typisk kylling, svinekød eller lam, som serveres i en blød pita med friske grøntsager og tzatziki-sauce.

på øen og alt er som det skal være. Mens vi spiller fodbold, kan jeg høre min klassekammeraters latter ude fra vandet. Vi har alle savnet det varme vand, som vi har manglet hjemme i kolde Danmark. Lugten af solcreme

og lyden af fuglesang skaber en stemning, der er uforglemmelig. Jeg føler at tiden flyver af sted og jeg gør mit bedste for at få alt ud af den tid, vi har på øen, Jeg beslutter mig for at lægge mig op og slappe af sammen med en af mine venner efter en god omgang fodbold. Når vi ligger på vores halvfugtige håndklæder efter at have været i vandet er der en helt anden ro som der ikke var før, det føles som at tage et headset på som lukker alt unødvendig støj ude, og alle hverdagens bekymringer er helt forsvundet ind under det varme sand. Det føles lidt som at ligge på en menneskegrill, når solcremen og sveden blander sig på kroppen, Næsten samtidig kigger jeg og Marius på hinanden med den helt samme ide om, at vi nu har fået varmen og at vi hellere må søge mod vandet for at køle lidt ned. Jeg stopper musikken fra telefonen, der ligger imellem os. Vi sprinter ud i vandet med fuld fart, jeg kan knap nok se hvor jeg løber hen, da saltvandet plasker op i øjne på mig.

Efter en forfriskende dag på stranden, hvor solen havde varmet vores kroppe og vandet havde kølet os ned, er det tid til at udforske mere af Égina. Med saltvandet stadig klæbende til vores hud og sandet mellem tærne gå vi mod indre by. Égina by viser sig at være en charmerende labyrint af smalle gader, omgivet af flotte huse med farverige døre og vinduer, der åbner sig ud mod den travle havn.

Billede af 2.x på restaurant om aftenen.

Vi lader os føre af duften af grillet kød og krydderier, der leder os til en lille gyros-restaurant. Her bliver vi mødt af en venlig vært, der byder os velkommen med et stort smil og en menu fyldt med lækre græske retter. Vi slår os ned ved et udendørs bord og bestiller gyros og frisklavet tzatziki. Stemningen er afslappet, og vi nyder at sidde og snakke sammen med hinanden, mens vi venter på vores mad.

Vi får serveret vores mad ret hurtigt og Jeg tager en bid af det møre kød, der smelter på tungen, efterfulgt af den cremede tzatziki og de sprøde grøntsager. Hver bid er en smagsoplevelse, der får mig til at lukke øjnene i ren nydelse.

En lang dag som denne gør én helt tørstig, så vi bestiller kolde drikkevarer, Glasset er dugget til af den kølige kondens, der perler ned ad siderne og efterlader små vanddråber på bordet. De kolde drikkevarer giver mig energien tilbage, som vi fik brændt af, da vi tidligere på dagen fandt en lille fodboldbane blandt de turistfyldte boder.

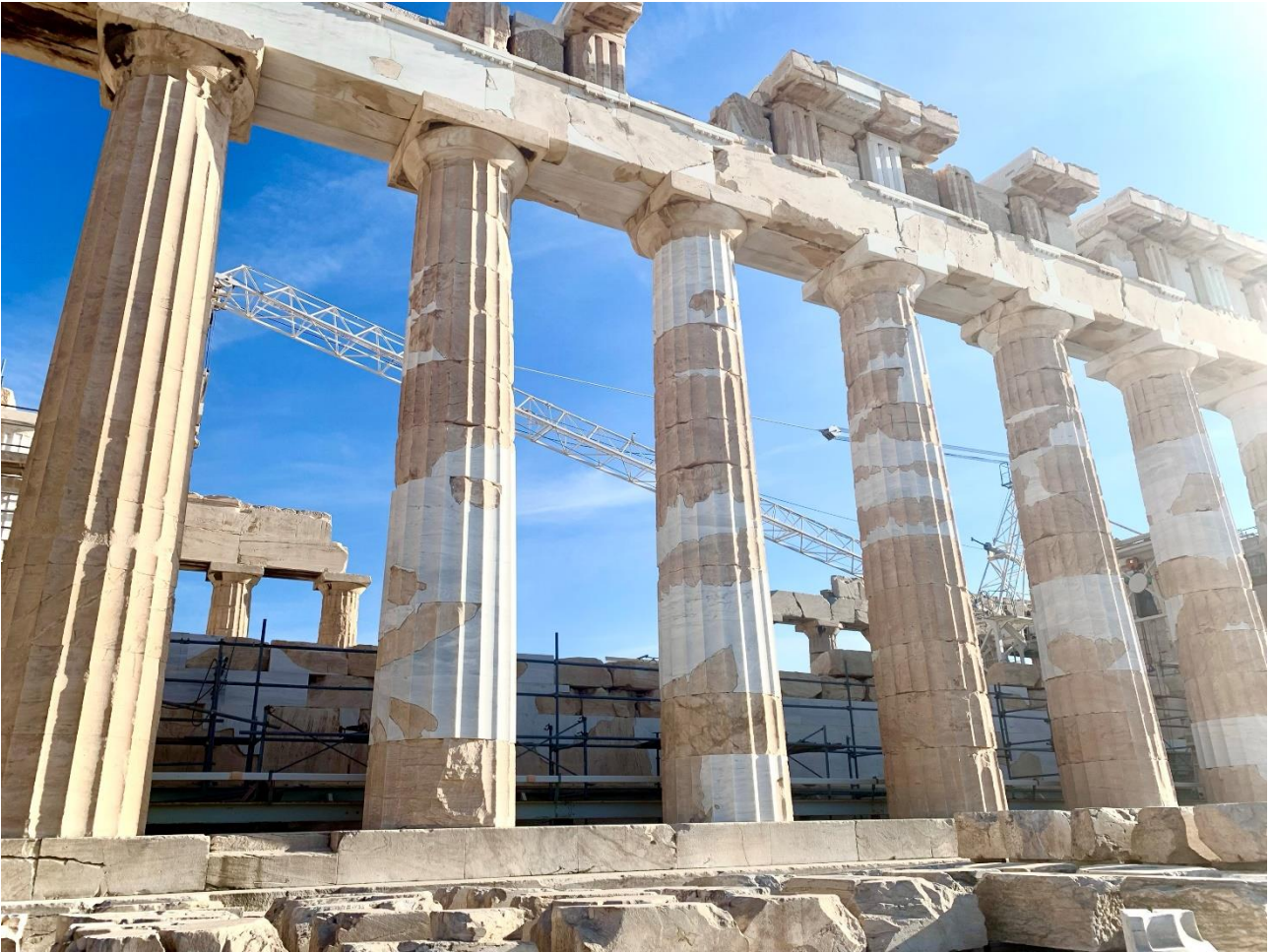
at nyde livets små glæder sammen med dem,
vi holder af.

Fodboldbane inden i byen. Foto: Mathias Ungstrup

Vi må ikke glemme denne uventede perle midt i byen. Det er som om, vi har opdaget vores eget lille paradis midt i byens travlhed. Vi har det hele for os selv, så det kan ikke blive meget bedre, når fodbold er ens passion.

Vi smider vores tasker på græsset og begynder straks at sparke bolden rundt. Græsset er blødt under vores fødder, og den skarpe lyd af bolden, der rammer nettet, fylder luften. Det er et øjeblik af ren lykke, hvor vi bare kunne være os selv og nyde den enkle fornøjelse ved at spille fodbold.

Efter et par intense kampe besluttede vi os for at tage en pause og købe is hos en nærliggende bod. Isen smagte mere forfriskende end nogensinde og med halv skygge og halv sol kunne omstændighederne ikke matche sig med noget andet. Solen skinnede gennem trækroneerne og kastede et varmt lys over os, og vi indså, hvor vigtigt det var at tage sig tid til

Figur 1: Akropolis fra siden – kameraet er peget en smule opad for at få så meget af Akropolis med på billedet. Akropolis blev bygget af slaver som et citadel for grækerne i antikkens Grækenland. På billedet er Akropolis ved at blive repareret.

Athen og nogle af byens mange nydelser og seværdigheder

Athen er en skøn turistby med interessant kultur og historie, som strækker sig mange tusinder af år tilbage

Af Nadia Svana Hammer

Akropolis

Man kan føle sig meget lille, når man står på toppen af et bjerg med Akropolis bag ryggen,

imens man kigger ned på de uendeligt mange tage af bygninger og huse, som udgør Athens beboelse.

For sådan havde jeg det, da jeg stod ved siden af en af Athens mest kendte historiske bygninger. Det at tænke på hvor gammel bygningen er og hvor mange minder det indeholder, får virkeligt alt andet til at føles småt og ligegyldigt.

Akropolis' høje søjler tårnede højere end man kunne forestille sig, især da de ikke virkede så stort nede fra bymidten – tidligere kunne man kigge op ad bjerget og se en lille bygning, lidt lige som et dukkehus dernedefra. Men fra der

hvor jeg stod, så det mægtigt stort ud, selv da det var i gang med at blive repareret. Nogle af søjlerne var ikke den samme farve hele vejen igennem, da det ødelagte var blevet erstattet af noget nyt, for at vedligeholde dem.

Det hvide marmor fik det næsten til at skinne i aftenlyset – selvom det nu ikke var særligt mørkt endnu – og de udhuggede figurer som man lige kunne skimte nede fra grunden af, som udsmykkede siderne af Akropolis både inde- og ude fra.

Jeg gik en tur rundt om bygningen nogle gange, og blev hver gang overrasket over dets store prægtighed. Dog var det en smule kaotisk at gå deroppe, for ligesom man skulle til at stoppe op for at få et godt billede eller for at tage det hele ind, kom stærke vinde der nærmest blæste os omkuld. Det var svært at holde sig oprejst, ikke kun på grund af vinden, men også på grund af trætheden i mine ben. Vi havde gået langt – ikke kun i dag, men også de andre dage, mens vi havde været her.

Så både jeg og Lucius – en af mine venner – var godt udkørte og ret færdige med at bestige bjerge. Jeg kan tydeligt huske en af de samtaler vi havde om hvor meget vind, der var oppe på toppen og hvor trætte vi var, efter en lang dag med at gå rundt i byen.

-Puha det blæser godt nok meget heroppe”

-ja, det gør det godt nok.

Lucius og jeg sad på en bænk ved siden af Akropolis, imens jeg prøvede at få reddet mit hår fra at ligne noget, min kat havde kastet op. –

-gad vide om vi nok ikke snart skulle til at gå ned igen?

-det håber jeg da virkelig. Jeg tror jeg bliver forkølet hvis jeg bliver her oppe meget længere.

Jeg gad virkelig ikke at blive forkølet igen. Vi nåede heldigvis ikke at tale meget mere oppe på bjerget før vi så resten af klassen gå mod os og udgangen ned ad bjerget.

Efter vi havde været oppe på Akropolis, gik vi ned af de uendelige trapper, og så skulle vi lige op ad et andet bjerg, som var ved siden af. Heldigvis var det her bjerg ikke lige så højt og vi kom hurtigt op ad det, i håb om, at det her ville være det sidste.

Figur 2: billede oppe fra Akropolis' bjerg, hvor man kan se en andel af Athen.

Toppen af bjerget var meget glat, og jeg kunne nærmest ikke finde mit fodfæste. Jeg kunne se, at der havde været mange, der havde gået her, da stenene var slebet runde. Udsigten fra det her bjerg var også yderst smukt, men efter en meget lang dag med turistaktiviteter og

bjergbestigning, var der ikke meget andet som jeg – og højst sandsynligt mange andre – havde lyst til, andet end at finde et godt sted at spise og få noget forfriskende at drikke.

Det følte også som en evighed; turen ned til byen og til et godt sted at sidde, med plads til os alle, følte uendeligt lang.

Til sidst da vi endelig havde nået vores destination, gjorde mine ben ekstremt ondt. Så derfor smagte maden også fantastisk, da den endelig kom efter en lang ventetid.

På restauranten sad vi udenfor. Der var ikke alt for koldt, da det stadig var tidligt på aftenen; det var ikke længe siden solen havde gået ned.

Jeg bestilte lammekød, nok for den fjerde gang den uge, imens jeg håbede at kødet ikke ville være brændt – det var det så alligevel, desværre, ligesom ved mange af de andre restauranter. Det smagte dog stadig godt, især med en kold cola ved siden af.

Det havde været en lang dag, så det var meget rart da vi endelig kom tilbage til hotellet.

Egina – Aphaias tempel

Vandet så meget blå ud, da vi var på øen. Man kunne se små fisk glimte i vandet, da de svømmede forbi i små stimer. De mange både, der stille vuggede i havnen, gav en rolig stemning.

Vi startede turen på Egina med at gå en smule rundt i byen, før vi tog en bus op til toppen af et bjerg, hvor vi skulle se Aphaias tempel.

Templet var meget smukt, bygget op af søjler, der oprindeligt var skiver stablet oven på hinanden - ifølge en af mine lærere - hvilket nok også var rigtigt nok. Man kunne lige ane stregerne, der beviste at søjlerne var bygget op af skiver.

Dets hvide marmor havde små revner og sprækker her og der, men templet så ikke ud til at være faldefærdigt endnu og stod stadig stolt nogle få tusinde år efter, det var blevet bygget.

Udsigten fra dette tempel var også udsøgt. Man kunne se næsten halvdelen af øen deroppe fra og man kunne se havet strække sig langt over til den næste ø.

Turen op og ned ad bjerget var lidt skræmmende – ikke fordi vi skulle følge en skrænt eller fordi der var mange høje klipper man kunne falde ned ad – turen var skræmmende, fordi vores buschauffør kørte meget hurtigt på begge kørebaner, midt på vejen og dyttede af de andre biler, der prøvede at slippe levende fra slagmarken.

Da vi endelig kom ud af bussen, kunne jeg igen trække vejret roligt og efter jeg havde ledt i lidt tid, fandt jeg et sted hvor jeg kunne skifte tøj og så var det tid til at gå ned og slappe af ved stranden.

Det var meget hedt midt på dagen og selv efter en halv tube solcreme, formåede jeg stadig at

blive solbrændt. Men vejret var dejligt, uden vind eller skyer, der kunne forstyrre en.

Efter noget tid i solen tog nogle af os også ud at spise, hvor vi sad ude på en hyggelig restaurant med halvtag, så vi havde skygge fra solen.

Efter vi havde spist, gik vi tilbage til stranden, hvor jeg valgte at tage en soppetur for at komme af med noget af varmen – jeg var flere gange bange for, at jeg skulle til at besvime, fordi der var så varmt, så vandet var ganske friskende og køligt til forskel fra den tørre luft.

Efter soppeturen i det krystalklare vand, skulle hele klassen lave et matematikbevis sammen.

Det var en smule besværgeligt til at starte med, men nogle kloge hoveder fandt til sidst ud af hvordan vi skulle præstere det.

Turen hjem føltes næsten længere end turen ud, og til sidst følte jeg mig meget træt i hele kroppen. Men turen var det hele værd, og hvis jeg havde valget at gøre det igen, så ville jeg. Det var en uforglemmelig tur med masser af kropslige smerter og glæde.

Turistlarmen forener fremmede gennem en fælles melodi

At være på ferie i udlandet betyder at man udsættes for en bizar social situation. Man er omringet af oceaner af mennesker på hotellet, i byen, på restauranterne. Og alligevel er man alene, for alle omkring en er fremmede. Men blandt disse ukendte ansigter, er det stadig muligt at finde venner gennem fælles kærlighed for musik.

LUCIUS BEGOVIC

EGINA/ATHEN, GRÆKENLAND

De smalle veje på øen Égina skaber en blanding af angst og spænding mens bussen susser gennem dem, op ad bakker, forbi udtørrede træer, det krystalklare hav og huse, som er blevet til ruiner. Synet af Aphaia templet er stadig klart for mine øjne, og mit sind er fyldt med historiske og filosofiske indtryk. Kalejdoskopet i mit sind brydes da jeg gennem vinduet i bussen får øje på en mand, som står på en parkeringsplads. En fuldstændig normal mand, ikke ulig alle andre. Og alligevel skiller han sig ud. For på sig har han en sort trøje med et print på. Et print af albummet Argus fra 60'erne bandet Wishbone Ash. Yndlingsalbummet fra et af mine yndlingsbands. Jeg vender hovedet og mine øjne følger ham og trodser bussens fart.

Og i det splitsekund, hvor hans eksistens skænker min sjæl glæde, hverken ser eller

tænker jeg på andet. Men før jeg får en ordentlig fornemmelse af, hvad det er jeg

ser, er han væk. Og det, jeg tager med mig fra synet af ham, er den øjeblikkelige glæde, han bragte mig og den viden, at jeg aldrig kommer til at se ham igen.

Havnen langs restauranterne på Égina med udsigt til bjerge.

Chancen er lille, men skæbnen får det til at ske

Senere samme dag udforsker jeg de mange caféer og restauranter, som Égina har at tilbyde. Den skyfri himmel spejler sig i det klare vand i havnen, hvor små fisk og søpindsvin køler af, mens menneskene må finde sig i de 27 grader. De ubarmhjertige solstråler bringer træthed og skaber en længsel efter skygge og væske. Jeg søger asyl ved en udendørsplads på en café, som har udsigt til havet. Der er overdækket og mit hoved får en pause fra solen. En kold øl er det, der skal til for at slukke tørsten og forny min energi. Så snart tjeneren stiller flasken på bordet sammen med en lille skål chips, tøver

jeg ikke med at tage den til munden. De første par slurke smages knap nok, men har den ønskede effekt. Jeg mærker, hvordan trykket og den begyndende hovedpine forlader mig, mens den kolde skønhed løber gennem kroppen, og slurkene bliver større og hurtigere. Livet virker til at være lettere og jeg nyder udsigten til havnen, bådene og et sted bagved, silhuetterne af utallige monstrøse bjerge; den eneste kunde i caféen. Stilheden fra manglende mennesker brydes dog noget tid efter og jeg kaster et diskret blik på parret, som sætter sig ved bordet ved siden af mit. Mine tanker går i stå; jeg ser på selv samme mand med Argus trøjen, som jeg fik øje på i bussen for flere timer siden. Mit sind tømmes for enhver form for rationalitet og længslen efter manden overtager. Jeg handler ud fra ren emotion.

- Excuse me, siger jeg og vender mig mod ham og kvinden, jeg antager for at være hans kone. Det er første gang jeg får øjenkontakt med manden og virkelig ser ham; han er i 60'erne, er skaldet, har en mave, som dannes efter en livstid med alkohol, og et venligt ansigt. I love your shirt, fortæller jeg ham entusiastisk og bruger det universelle sprog af gestikulationer i tilfælde af, at han skulle have svært ved at forstå engelsk. Manden bryder ud i varm latter, glad, ikke kun på grund af anerkendelsen, men fordi så ungt et menneske værdsætter ægte musik. Han takker grinene og ser på mig med et smil. Alder, nationalitet og bekendtskab er forsvundet i det øjeblik; det, der forbinder to ellers

fremmede sjæle, er den fælles forståelse og forkærlighed for musikken, som løber gennem blodet hos dem begge.

Fred midt i kaos

Nogle dage senere befinder jeg mig i Syntagma Square. Torvet er fyldt med turister, som flakker rundt alle vegne som en flok hovedløse høns, herskeren står højt på himlen og kommanderer sved ned på alle, gadeartister sidder på jorden og spiller, og i larmen fra alle menneskene er hvert slag med trommerne et dunk i hovedet. Min sorte Iron Maiden trøje tiltrækker solen, og jeg står i den bagende hede og overvejer, hvilken retning jeg skal gå i for at finde et sted at spise, da en mand kommer gående mod mig. Han har solbriller på, skæg, brunt hår og ser ud til at være i 30'erne. Alt det glemmer jeg dog så snart jeg ser, hvad han har på: en Iron Maiden trøje. Da han nærmer sig mig, begynder han at smile; han føler sig komfortabel midt i larmen og kaosset på torvet, fordi han har fundet en, som er ligesom ham. Han ved, at han tør tale til mig, fordi vi er ens. De samme melodier han lytter til på vej til arbejde, fylder mit værelse efter en hård dag, og harmonien forener os mens resten af verden passerer i entropi.

- I love your shirt, siger han smilende.

- Thank you, svarer jeg, fyldt med glæde. I love yours, too.

Vi ser smilende på hinanden i et sekund før han spørger mig om jeg har noget solcreme, hvor jeg skuffende må svare, at jeg desværre ikke

har noget på mig. Trods dette skilles vi med glade miner og mødet følger mine tanker. Indtil det sker igen.

Turister og tjenere; vi er alle ens

Efter at have gået i noget tid, finder jeg en restaurant med overdækkede pladser udenfor. Længslen efter noget koldt at drikke er stor, og jeg går passioneret mod et ledigt bord.

- Iron Maiden! Bruce Dickinson! I liker them, hører jeg bag mig mens jeg overvejer om det bord jeg skal til at sætte mig ved, er i orden. Jeg vender mig om og ser, at det er en af restaurantens tjenere, som taler så frembrusende om bandet. Han er en midaldrende mand med mørkt hår iført en sort skjorte og bukser.

Jeg snakker lidenskabeligt med ham og siger at det er så fedt, at han også kan lide dem. Han siger at jeg kan få lige det bord, jeg vil have, og servicerer mig med ekstra entusiasme og glæde al den tid jeg opholder mig i restauranten. Han har arbejdet i den uudholdelige varme hele dagen og flere af kunderne har været irriterende turister, som har testet hans tålmodighed. Så det at se en person, som deler hans kærlighed for kunst, er som at blive sendt en engel fra himlen.

Lys i mørket

At være i udlandet tillader en anden type frihed fra ens banale hverdag, men ofte befinder den frihed sig blandt kaosset af fremmede mennesker. Landskab, arkitektur, alt man ser, er nyt, og det er det samme med dem omkring en. På

den måde kan man hurtigt få en følelse af isolation, fordi man ikke har nogen relation man kan regne med. Så når man oplever det at finde ligesindede mennesker et sted, hvor man tror, at man kun har sig selv, er det som en blomst midt i en ørken. Sjæle kolliderer sjældent, men når de gør, er det en unik, smuk oplevelse, som forener hjerter, kærlighed, personer. Og følelsen af at være alene forlader én, mens optimisme overtager. Blandt alle de ansigtsløse mennesker, du ser omkring dig, er der nogen, som har en forståelse for noget, som du er interesseret i. Som elsker det, du elsker. Noget, som er med til at udgøre deres liv, udgør også dit. Og solen skinner på ny et sted, der ikke længere føles lige så fremmed for dig.

Gadegøjlere

Jacob C. Jensen

Det føles som 40 grader. Midt på torvet står vi og spiller bold mellem alle grækerne. Det meget lummert mellem alle de tårnhøje bygninger lige midt i den bagende sol. Mens bolden bliver spillet rundt mellem os alle, kan man tyde en smuk melodi fra en harmonika fra den anden side af torvet. Han står der nok og håber på, at der nok der giver ham penge, så han kan sætte mad på bordet der hjemme til sin familie i aften, hvis han overhovedet har et hjem. Man kan dufte det gode græske mad fra restauranterne på tværs af torvet.

Det første møde med en gøgler

Der sidder en skummel gruppe mennesker på en platform omkring fem meter fra os. De kigger både skævt og giver os nogen besynderlige blikke, men det er ikke noget der går os på lige indtil den mindste i gruppen, en lille dreng man ville skyde til at være 7 år reagerer. Han går hen og tager bolden ud af hænderne på min kammeret og begynder at spille med sig selv med den - op og ned på det beskidte asfalt og op i hænderne igen indtil min kammeret slår den væk, så

bolden ender hos. Den lille drengs reaktion på det er at svinge et hårdt slag lige i maven på min kammeret, og derefter stille sig ind i midten af os. Da han står lidt der i midten af os og spiller smart, hiver han pludselig en mundharmonika ud af lommen og begynder spiller på den. Nu er hans intention helt anderledes, nu prøver han at få penge ud af os lige efter at have slået en af os. Der bliver ikke givet nogen reaktion fra vores side af og det indser han hurtigt og går over til den gruppe mennesker, han sad ved før.

21 procent i Grækenland levede under fattigdomsgrænsen i 2001. hovedvægten af deres BNP i landet ligger på turisme, nemlig 15 procent. Landet ligger også i en statsgæld på 320 milliarder euros svarende til 2380 milliarder kroner og det er 175 procent er den græske BNP. Så når man bliver født i Grækenland står man for det meste allerede i en økonomisk problemstilling, da det ikke er mange der er økonomisk uafhængig.

Frokostpause

Vi får frokostpause og da lærerne giver slip på os, går vi ud i mindre grupper med samme mål om at finde en god restaurant, hvor man kan sidde lidt ude fra solen og

blive kølet helt ned. Der er en rooftop, perfekt med en parasol over sig og en god vind i den højde, den ligger i. Rooftopene var klart favoritter fordi de passende perfekt ind i det, man ledte efter.

Monastiraki Square en tidlig morgen inden torvet er fyldt med grækere og også inden varmen har nået højdepunktet.

Rooftop

Der kommer en frisk brise fra en af sidegaderne, det er virkelig rart efter at have stået og bagt i solen i lang tid, man får det som man er et helt andet sted, når der kommer sådan et pust. Det køler én helt ned og får hovedet på helt andre tanker. Væk fra at tænke på, at man snart skal finde et sted i skyggen eller snart købe en flaske kølig vand mere i en af de små kiosker, der er på alle gader. Den friske brise er ikke nok til at køle os helt ned, vi koger stadig, vores t-shirts er klistret fast til ryggen og de fleste

har store våde plamager under armene. Inde i skyggen er det meget behageligt, men det er stadig meget lummervarmt. Der er lugt af gamle mennesker og folk der ikke har været i bad længe. Det kommer fra alle de tiggere, der sidder op langs gaderne. Der er en ældre mand, der sidder oppe for enden af gaden. Man kan høre fine toner fra en violin, han spiller på. Det får hele stedet til at være meget idylligt, og hos de folk, der stod nede på gaden og ikke så særligt tilfredse ud med varmen, kan man nu se en glimt i øjnene af glæde. Luften er blevet meget rarere at sidde i på femte etage på en rooftop restaurant. Vi får os en dejlig kølig drik. Den køler hele kroppen ned og man nyder hele momentet. Der sidder en masse unge og ældre par rundt på bordene, der nyder kærligheden og den smukke udsigt ud over byen, hvor man kan se Akropolis og agoraen og alt andet i byen. Der sidder også en gruppe på fire piger bag os, der alle sidder med hovedet i telefonen og kun fokuserer på at tage det perfekte billede af deres drik og udsigten, i stedet for at være i nuet og nyde det, der sker omkring dem. Efter lidt tid, hvor vi har siddet og nydt vores iskolde drinks og nogen dejlige saltede chips, som er perfekte til den næsten ulidelige varme, der er over byen, kommer der

kvinde op ad trappen med buket med roser
og går rundt og tilbyder alle mændene her-
oppe, at de skal købe en til deres elskede.
Hun kommer også over til os, selvom vi kun
er drenge rundt om bordet, for at hun kan få
en lille mønt at leve for i dag.

Uforglemmelig shoppingtur i Athen, smidt ud af en butik, taske sat i flammer og en ulidelig tur i varmen

Utallige turister strømmer til Athen hvert år, hvor en masse oplevelser samles og mange minder tages med hjem.

Af: Sophia Angelia Marinovic

Ned ad de små hyggelige gader går jeg med min veninde, Olivia. Restauranter, der ligger op og ned ad hinanden, med tætsiddende turister. Duften af mad er spredt i hele gaden. Klemt går vi længere ned ad gaden og får mast os forbi folk. Jo længere vi kommer ned ad gaden, jo mere forsvinder duften af mad. Nu spredes en ny duft, som består af en blanding af svedige mennesker og blomster, der kravler op langs murene. Menneskelarm overvælder én og manglen på en lille brise tager til i den ubehagelige varme. I de mange små lokale gadebutikker med souvenirs og andre fine ting samles folk langs siderne for at studere de græskinspirerede ting. Men mit blik er kun fokuseret på en ting, nemlig at finde et par shorts. Mine bukser klistrer på min svedige hud og jeg skal bare hurtigst muligt have fat i noget mere passende til vejret.

Tæt går turisterne i flok i de små lokale gader. Planter hænger ud fra hver af de små altaner og duft af sved og friske blomster blander sig, på samme måde som menneskestøj og lokal musik går i et.

Taske i flammer

Alligevel fortsætter vi ind i nogle af de små gadebutikker for at komme lidt væk fra menneskemylderet. Kuldegysninger spreder sig over min krop, når jeg træder ind i en butik med aircondition. Olivia spotter en taske i en lille fin taskebutik, som vi går hen for at kigge på. Larmen af mennesker bliver mere og mere fjern, jo længere ind man træder i butikken. Hun går hen for at studere tasken mere, da ejeren af butikken kommer hen for at prøve at sælge den til os. "Where are you from" spørger han smilende, "Denmark" siger vi og smiler tilbage. Han begynder at forklare, hvad tasken er lavet af. Han forklarer det er et

specielt og meget dyrt skind hvis man skal købe det i Danmark, da han lige pludselig tager en lighter frem fra lommen. Han træder frem mod tasken og tænder lighteren. Forvirring fylder Olivia og jeg. Han sætter flammen frem og tilbage ad tasken for at vise os, hvor god kvalitet det er. Han griner lidt af os, da han ser vores chokerede ansigter over, han lige satte ild til hans egen taske. Det efterfølges af vores lille akavede grin.

Smidt ud af lokal butik

Vi træder ud på den varme gade igen og støjen rammer os. Vi søger hen til den nærmeste isbutik for at få noget afkølede til vores system. Vi fortsætter med flokken af mennesker ned ad gaden og spotter hurtig en lille fin tøjbutik. Det er stedet, tænker jeg. Vi går derind og jeg får straks øje på et par søde, brune, blondeshorts. Jeg går hen for at kigge nærmere på dem og tjekker om, de er i min størrelse. Der står vi og kigger, imens vi spørger, ”do you have something we can throw this out in” og peger på vores tomme is bæger. Hvorefter det chokerende svar, nærmere råb lyder, ”GET OUT!!!”. I ren forvirring bliver vi næsten skubbet ud af butikken, med vores tomme isbæger og ingen held i at skaffe et par shorts.

Den uoverkommelige varme på stadionet

I heden på det gamle historiske stadion stod jeg med min klasse. Der var vindstille af stadions høje sider, som skånedes os fra den voldsomme blæst. Jeg gik rundt i mine lange hvide bukser, og tøjet klæbede sig fast på min svedige hud. Vi gik som gruppe langsomt længere ind på stadionet. Man blev betaget af dets storhed. Vi bevægede os fra det hårde og glatte marmor ind på en gummibelægning, som lå rundt i kanten formet som en løbebane. Taskerne blev smidt på gummibelægningen og alle prøvede at holde den ulidelige varme ud. Vores historielærer Katrine fortalte den historiske baggrund for stadionet og de olympiske lege, imens vi stod og beundrede de mange høje trapper op til øverste række.

Stadionet blev bygget i ca. 566 f.Kr. hvorefter det er genopbygget i marmor i 329 f.Kr. Efterfølgende er stadionet renoveret af flere omgange i 1869, 1895-1896 og i 2000-2004. Stadionet har plads til 45.000 tilskuere og har været benyttet til forskellige arrangementer. Heriblandt har stadionet været benyttet til Zappas-olympiaderne 1870 og 1875, OL 1896, OL 1906 og OL 2004. Stadionet blev designet af arkitekterne Anastasios Metaxas og Ernst Ziller, og ejes i dag af den græske stat.

Der stod vi udmattede, da vores lærer fortalte, at vi skulle sende en video fra Panathenaic Stadium, ”Vi har lovet jeres idrætslærer at sende en video af jer, der løber op ad alle trapperne”. Alle mine kammerater var ikke helt tilfredse med dette løfte, de havde lavet med vores idrætslærer, ”Ej det mener du ikke” hørte man fra flere af dem. Så jeg tog en for holdet og løb op af de mange høje trin helt op til øverste række. Efter 50 høje, glatte marmortrin nåede jeg udmattet toppen. Svedig og udkørt stod jeg der, da alle viste opbakning og taknemmelighed, for at jeg tog en for holdet. ”Respekt”, ”Godt klaret”, ”Sådan”, lød det fra de klassekammerater der nu så, så små ud fra den højde, jeg var i. Jeg følte en stærk svimmelhed og var bange for at skulle falde ned af de høje, glatte trin. Der var lige pludselig meget langt ned, syntes jeg. Jeg fik taget mig sammen til langsomt og roligt at bevæge mig ned af alle 50 trin. Jeg nåede til bunden, hvor de andre stod og tog imod mig med endnu mere anerkendelse. Mine lange klodsede bukser var nu endnu mere klamme og svedige end til at starte med. Jeg kunne ikke tænke på andet, end at jeg straks skulle have noget andet på.

Turister kæmper sig til toppen af de 50 høje trin på Panathenaic Stadium, for at få et glip af denne udsigt. Fra denne højde er det tydeligt at se stadionets storhed og smukke arkitektur.

Ånder lettet op

Vi prøver lykken igen og går ind i en anden lille tøjbutik. En sød og imødekommende ældre dame tager imod os. ”Hello, hello girls”, siger hun smilende. Vi går hen til et tøjstativ, hvor der hænger blondetøj i massevis. Jeg spotter hurtigt et par beige blonde short, som dog ser en smule for små ud. Jeg tager dem alligevel med og prøver. ”Where can I try these on”, spørger jeg hende. Hun fører mig hen til et lille omklædningsrum, hvis man kan kalde det, det. Et lille beskidt spejl med klistermærker er sat op på endevæggen og det som ligner et badeforhæng, hænger så man ikke kan se mig ude fra gaden. Jeg træder ind i det lille ydmyge omklædningsrum og prøver

shortsene på. "Yes, these are too small" siger jeg til damen, "2 seconds" svarer hun. Hun kommer tilbage med 3 par shorts. Jeg prøver de to første par på, som ikke sidder helt så godt, men tager så de sidste par på. "Wow! So beautiful for you" kommenterer den ældre søde dame. Jeg er også ret tilfreds med dem selv. "I will take these", svarer jeg hende, og ser hende smile over hele ansigtet. Jeg beholder shortsene på og betaler hende. Jeg går ud på den fyldte gade igen og ånder nu lettet op med en følelse af en tilpas kropstemperatur. Ingen bukser der klitrer til mine svedige ben længere, bare tilpas og med nye shorts.

Tzatzikilandet

Billeder er intet i sammenligning til virkeligheden. Det skal opleves.

AF: Patrick Pedersen

Førstehåndsindtryk af Aegina

Færgen åbner lågen. En bladning af varm motoros og lugt af benzin strømmer ind i hovedet på hos. Vi stiger meget langsomt ud i den bagende sol. Jeg fortryder med det samme, at jeg ikke bare tog shorts på hjemme fra hotellet af. På turen derud med færgen ville jeg aldrig havde troet, det ville blive så varmt som det er. Vi var jo trods alt tidligt oppe, da vi steg på færgen, så hvor skulle jeg vide fra, at øen Aegina vi lige er steget ud på, ville være så varm. I det vi

stiger af den gamle skrotbunke af en færgе, strømmer lyset ind i vores hoveder og der åbner sig en helt ny verden. En ny verden i forhold til det, vi kom fra i from af byen Athen. Aegina giver et indtryk ligesom enhver anden rigtig ferieø. Tobias og jeg går stillere rolig ned af barrognen, hvor vi diskuterer hvor stor, vi tror øen er. Tobias siger: ”Jeg vil skyde på at øen er fire gange så stor som Bornholm.”. Den køber jeg fuldstændig ind på og svarer: ”Ja, det passer nok meget godt.”. I det vi lige har snakket om, hvor stor vi tror Aegina er, kalder vores lærer Katrine os hen for at få et overblik over os alle sammen og for at se, om vi er der. Derefter begynder hun at spytte fakta ud. Heriblandt svaret på mit og Tobias’ spørgsmål, hvor hun fortæller: ”Aegina er faktisk kun 87 kvadratkilometer.”. I sammenligning til Bornholm, som jeg og Tobias gik ud fra, som er næsten 600 kvadratkilometer.

Fakta om Aegina

Bornholm er lidt over 6,5 gange så stor som øen Aegina, der ligger sydvest for den græske storby Athen.

Et overblik af øen Aegina, imens vi står og laver et matematisk bevis midt på stranden. Havnen og byen i baggrunden, samt en masse restauranter.

Maverne er fyldte og vi er ved at samles fra øst og vest efter en god frokost. Vi skal nemlig op og se Akropolis.

Det overvældende Akropolis

Det velkendte Akropolis, som vi har hørt så meget om. Katrine, vores lærer, har snakket om dette hele ugen og står lige nu og venter på at få vores studiebilletter, så vi kan komme op og se det.

Imens står vi andre med vores anden lærer, Bende, og snakker om, hvor ondt i benene vi har efter 5 dages hardcore vandring. Midt i alt brokken kommer Katrine med billetterne i hånden og siger: ”Så er det bare at komme af sted.”. Derfra går det ellers bare opad, både fysisk og mentalt. Vejen derop er blanding af trapper og god udsigt. Midtvejs stopper vi alle op, da der ligger en kæmpe scene op ad bjerget. Det ser ud som om, scenen er plantet op ad bjerget med siddepladserne, som følges med bjergets side.

Indgangen er lige forud og dette er ikke en indgang som alle andre. Denne er bygget med kæmpe kampesten og søjler, som former noget, man ville gætte på, har været port den gang, det blev bygget. Det sværmer med mennesker her på toppen af Akropolis. Det er også forståeligt, fordi det er noget af en attraktion. Billederne fra historietimen kan på ingen måde sammenlignes med virkeligheden. Det er noget helt andet at stå her selv.

Fakta om Akropolis

Akropolis består hovedsageligt af to templer efter perserne angreb i ca. år 480 før Kristi fødsel. Disse to templer hedder Parthenon som er det største og Erechtheion, som står ved siden af. Akropolis blev bygget i ca. år 1100-1600 før Kristi fødsel.

no- fy- siske omstændigheder, men når man tænker på

hvordan alt dette nogensinde er blevet bygget. Og med de begrænsede værktøjer, de havde tilgængelig. Jeg, Sten og Tobias går sammen og joker om alt muligt, som intet har med Akropolis at gøre, dog falder vi stadig alle tre over tanken om, vildt det egentlig er. Specielt når templerne er indpakket i stillads for at holde sammen på det hele. Det stiller spørgsmålet om, hvorfor man ikke bare bygger det hele op igen. Der kommer vores private guid Katrine igen på banen og svarer: ”Det er relativt simpelt. Man kan simpel hen ikke.”. Det stiller endnu større spørgsmålstejn og jeg, Sten og Tobias begynder igen at diskutere, hvordan det nu kan være imens vi går rundt på Akropolis. I den anden ende af Akropolis end hvad vi kom ind af, er der en udkigspost, som vi nærmer os. Hvis man tror, man kunne se hele Athen før, så kan man godt tro om igen. Udkigsposten giver virkelig en god ide om, hvor stor Athen egentlig er. Det skal

Toppen af Akropolis, hvor templet Parthenon står i baggrunden.

selvfølgelig udnyttes, og vi begynder at tage alverdens billeder.

Et spændingsfyldt opgør

Kan den spanske klub slå de forsvarende mestre ud af Champions League?

Ingen klubber ved bedre, hvordan det føles at vinde Champions League end Real Madrid. Med 14 Champions League-titler er det, det dobbelte af AC Milans titler, som har næst flest titler. Det spanske hold kan stadig nå at vinde sin 15. titel, hvis de slår de forsvarende mestre ud i kvartfinalen. Første opgør endte 3-3 på Real Madrids hjemmebane. Nu venter Manchester City klar på deres egen hjemmebane.

Rani Sam

Et højt pift fra dommerens fløjte sætter kampen i gang. Der kommer mange dryppende lige efter kampstart, hvor det kniber lidt med pladsen. Der er god stemning på den lokale sportsbar lige ude foran hotellet i Athen. Det ser ud til, at mange af de græske lokale samles her ofte for at se fodbold. En gruppe ældre herrer sidder tæt rundt om et bord foran en skærm, som er sat op rundt omkring i sportsbaren. "One Mythos" bliver

der pludselig sagt bag mig. Tjenerne drøner rundt med mange øl på store bakker og sørger for noget koldt til ganen til alle fodboldfansene. Den græske øl Mythos er en klassisk pilsner, som der bliver bestilt litervis af her i dagens anledning.

Ikke samme stemning

Den kolde øl smager anderledes i dag end til gårsdagen kamp. Klassen og jeg sad her også i går. Vi nød et par øl til en fodboldkamp. Der var ikke nær så mange mennesker. Duften af grillet kød var meget tydeligere. Der kom lyde af tallerkner og glas, som klirrede omme bag fra køkkenet. Tjenerne stod bag disken og fulgte også med i kampen. Blandt de få tilstedeværende sad en gruppe ældre herrer rundt om et bord. De tyggede på det sidste af deres aftensmad, før de skulle hjem og i seng.

Et skridt tættere på sejren

Der er et lag af rim på ølglassene, som begynder at smelte. Alle øjne er limet fast på bolden, som bliver spillet imellem de lyseblå og sorte spillere. Det kan gå hen at blive en tæt kamp mellem Manchester City og Real Madrid. Klassen og jeg sidder i et hav af lyd og sprog, som er helt uforståeligt. Selvom jeg ikke forstår ordene, kan jeg mærke intensiteten i luften. Pludselig får

den unge stjerne Jude Bellingham en høj bold, som han sender videre langs kanten til den brasilianske spiller Vinicius Jr. Mens Real Madrids angreb udfolder sig på skærmen, spændes hver muskel hos de forventningsfulde fans i sportsbaren. Et præcist indlæg flyver ind i feltet og i første omgang bliver den reddet af den brasilianske målmand Ederson. Fansene når ikke engang at ærgre sig, fordi ikke engang et sekund senere scorer Rodrygo på anden bolden med indersiden forbi Ederson. Da bolden rammer nettet med en tilfredsstillende lyd, bryder hele baren ud af jubel og klapsalver. Deres øjne lyser op, og en følelse af glæde fylder baren. Grækerne omfavner hinanden og hæver deres glas i en skål for Real Madrid. ”Hala Madrid” skåler en lidt gråhåret mand. Han smiler stort til alle i sportsbaren og det sejrskylde smil bliver gengældt fra de fleste i baren. I dette øjeblik er alle fanget i følelsen af sejr.

En kamp mod udligning

Mens kampen forsætter, bliver der bestilt utallige omgange. Tiden skrider frem og Manchester City er et skridt nærmere på at udligne. De begynder at dominere spillet med hurtige præcise angreb, og alle bliver mere tavse her i sportsbaren. Manchester Citys angreb begynder at tage form på

skærmen og bolden nærmer sig Real Madrids mål. Med en berøring sparker Kevin de Bruyne bolden ind i nettet. Et høj brag kommer fra en mand, som slår ned i bordet i frustration. Mens nogle andre sukker dybt og tager sig til hovedet. Deres ansigtsudtryk og kropssprog afslører deres skuffelse over at have mistet føringen. En mørk sky har lagt sig hen over sportsbaren. Kampen fortsætter og hver enkelt duel, hver dribbling handler om kampen mellem liv og død på skærmen. Det kan afspejles i de forventningsfulde blikke, som stirrer intenst på skærmen. Real Madrid står stærkt defensivt og afværger angreb efter angreb. Et velsparket skud fra Manchester City rammer stolpen og ud. En bølge af lettelse suk går igennem sportsbaren. Dommerens fløjte lyder og kampen ender uafgjort. Tavsheden brydes og støjniveauet hæves. ”City har haft så mange chancer, som de burde have scoret på.” siger Patrick og ryster på hovedet imens. Diskussionerne, debatterne og analysen af kampen begynder blandt de ølholdige fans, der ivrigt udveksler meninger om spillernes præstationer.

En nervepirrende afslutning

Alle i sportsbaren sidder på kanten af deres sæder, og deres blikke er låst fast til skærmen. Første spiller fra Manchester City

træder frem. Han puster ud, trækker vejret dybt og løber mod bolden. Et kollektiv suk går gennem baren, da bolden rammer nettet. Nu er det Real Madrids tur. Han placerer bolden på pletten og koncentrerer sig om målet. Med en lyd fra støvlen, som rammer bolden suser den ind i målet. Alle rejser sig op med knytnæver i vejret og jubler. Straffesparkskonkurrencen står nu 3-3. Den tyske spiller Antonio Rüdiger fra Real Madrid kan sørge for en billet videre til semifinalen. Hver eneste bevægelse, hver enkelt detalje bliver nøje observeret. Stilheden i baren er næsten øredøvende, og det er næsten som om tiden står stille. Et splitsekund føles som en evighed, inden bolden forlader hans fod og suser mod nettet. Jublen bryder løs blandt Real Madrid fansene. De kaster deres arme i vejret og smilene spreder sig som en steppebrand. Overalt i baren lyder der højlydte fejringer af "Hala Madrid! Hala Madrid!" og klapsalver, der fylder baren med en oversvømmelse af sejr. Glassene klirrer og hver eneste skål er en hyldest til holdets sejr.

Fra 11-meter-pletten var det Real Madrid, som kunne holde hovedet koldt og scorede på fire spark, mens Manchester City kun scorede på tre. De forsvarende mestre er nu ude efter en nervepirrende straffesparkskonkurrence i kvartfinalen og Real Madrid er nu videre, hvor Bayern München venter i semifinalen.

På farten ved den græske kyst

Hvert år tager anden årgang på Frederiksværk Gymnasium og HF ud på studieture i hele Europa. I år har det så været min tur. Athen, Grækenland, var vores destinationen, og familieøen Égina skulle ikke slippes for et kig forbi.

Shadi Hajj

Vi er lige kørt ud ad havnebyen Égina. Jeg kører quad biken, Emil sidder bag på, og han holder godt fast i metalgitteret, der sidder fast på quadbiken. Der er fart på, vejret er varmt, og det er næsten uudholdeligt at have trøjen på. T-shirten sidder klisteret helt op til halsen. Al den olie, vi har sprøjtet os ind i, hjælper heller ikke på vores hedeproblem. Olien er dog et must, for det går ikke, at vi kommer tilbage til Danmark og ligner en pose mel. Hjelmene, vi har på, er heller ikke lige det, der er med til at score ude i byen. De er ulækre og godt brugte, om de overhovedet beskytter fra et fald, er da også en godt spørgsmål. Men vi regner da heller ikke med mere, når vi lejer en quad bike fra et gadehjørne til 50 euro. Reglerne hedder 21 år, før udlejning af køretøjer må ske. Men det er sjovt, hvad et par charmerende ord og en god sjat kontanter kan gøre ved folk. Det er Simon og jeg, der lejer de to quad bikes. Jeg prøver ved fire andre udlejere før jeg til sidst finder dette legendariske sted, der giver os muligheden for at leje to styks superfede og totalt slidte quad bikes.

*Den
li-
me-*

grønne gamle Quad bike jeg lejede

Jeg finder dog til sidst ham her, legenden, jeg ikke rigtigt nåede at få navnet på. Hans udlejnings bod er bare et skur med en masse farverige quad bikes, knallerter og cykler stående ude foran. Jeg går op til ham for at høre, hvad han udlejer. Jeg spørger ham, om det er muligt at leje fire quad bikes i et par timer. Han siger, som det første:

- Where are you from brother?

- We are from Denmark.

Drengene og jeg kigger på hindanen og smiler. Det gør vi, fordi han er den første, der ikke direkte har spurgt ind til vores alder.

Jeg spørger ham så, om det er muligt at leje en quad bike:

- So, is it possible to rent some quad bikes?

- How old are you guys?

- We are eighteen and we are paying in cash.

Så begynder han på en hel historie om unge, der kører uansvarligt:

- just the other day some local fourteen-year-old crashed one of my bikes.

- young people don't think about the risks of driving fast and showing of.

Simon og jeg kigger på hinanden. Vi tænker med det samme, at løbet er kørt. Det bliver ikke i dag, vi får kørt øen rundt.

Pludselig siger manden:

-Give me your licenses.

Jeg kigger bag mig, for jeg er lidt forvirret, om det er til os. Han gentager igen:

-Man, just give me your license.

Jeg får en inderlig glæde, får direkte sommerfugle i maven, og føler mig som et lille barn igen. Efter femte forsøg finder vi endelig en, der er villig til at udleje deres quad bikes til os.

Vi giver ham kørekortene, han begynder straks at skrive vores oplysninger ned.

Kørsel langs Éginas landsbyer for at finde en tank.

Vi giver ham de 50 euro, og han beholder vores kørekort sammen med de 20 andre han, har liggende i sin sorte lille bodybag. Simon og jeg bliver lidt nervøse her. Jeg tænker, at det er lidt underligt, at vi betaler nu, og at han endda beholder vores kørekort. Han siger så, at vi bare skal tage et billede af kørekortet, og så er der ingen problemer med politiet på øen.

Han giver os fire hjelme, Adam og jeg prøver alle hjelmene. Den, han giver mig til at starte med, falder fra hinanden, som kiks der er dypet i mælk. Altså, styrter vi, så er hjelmen faldet fra hindanen, før jeg overhovedet rammer jorden. Jeg finder til sidst en hjelm, der er nogenlunde intakt, og tager den på. Så er vi klar til at køre.

En tom tank

VI kører med 70 km/t oppe i Éginas bjerge. Vejret er varmt, sveden har blandet sig med tanningolien og drypper ned i øjnene på mig. Trøjen er gennemblødt og er næsten blevet gennemsigtig. 27

grader, det er noget, man ikke ofte oplever i lille, kolde Danmark.

Jeg har det så varmt, at jeg sågar har svært ved at holde grebet om håndtaget. Det føles som om mine hænder er smurt ind i smør. Emil sidder bag mig. Han har travlt med at snappe til alle dem, der sidder tilbage i Danmark. Pludselig ser jeg, at vores tank er nede på 2 streger, og vi mangler stadigvæk 20 km til Agia Marina. Det sjovt, fordi vi har kun kørt i 30 minutter. Jeg husker, at manden, der udlejede quad biken, sagde til os, at vi overhovedet ikke behøvede at tanke. Vi startede endda turen med 5 hele streger, altså en fuld tank. Han sagde til os, at vi sagtens ville kunne køre i de 4 timer uden, der overhovedet ville være brug for at tanke. Ja, nu er vi her 30 minutter senere og er nede på 2 streger med 20 km til næste by.

Jeg råber til Emil:

- Emil! vi skal fucking tanke! Jeg magter ikke sidde fast oppe i bjergene!

- Slap nu af. Livet er en movie!

Men jeg regner heller ikke med andet. Det, og mit kørekort og mine oplysninger, manden tilbage i skuret holder fast på.

Jeg ser, at Adam og Simon kører foran os, så jeg vælger at overhale dem ned ad bjerget.

Vinden blæser meget kraftigere ned ad bjerget. Solbrillerne bliver skubbet helt op i øjnene, og mit hår har sin egen fest. Håret flyver fra højre til venstre, op og ned.

Jeg overhaler Simon og råber til dem: "VI SKAL TANKE!". Jeg tror, at han hører mig, fordi han

overhaler mig igen. Vi kører lidt længere ned ad vejen, vinden bliver svagere, og jeg kan pludselig se igen. Brillerne falder på plads og varmen kan mærkes igen.

T-shirten begynder stille og roligt at falde af fra min hud. Jeg kan igen høre, hvad Emil mumler om. Min quad bike er nede på én streg, og vi har akut brug for at tanke. Emil spotter et skilt med Shell-logoet på, gemt bag nogle træer. "Shell 1000m" siger skiltet. Jeg krydser fingre for, vi overhovedet når at køre 1 km, før quad biken løber tør for benzin. Jeg sænker farten, da jeg ser Simon, blinker til højre længere fremme. Vi nærmer os der, hvor Simon drejede af og jeg ser ikke, at vejen næsten er 90 grader, så jeg drejer i styret med alt min kraft. Vi drifter ind på tanken, man skulle næsten tro, at det var en scene fra Tokyo Drift. Heldigvis er det afkørslen til Shell tanken, hvor der kun er medarbejdere.

Medarbejderne fylder min tank fuldt op, det går stærkt. Man skulle tro det var et Formel 1- pitstop. Vi kom driftende ind på tanken, bliver tanket, og bum! så er kursens sat mod byen Agia Marina igen. Humøret er højt, sveden drypper ned ad benene, og trøjen er igen klisteret fast til mig...

Vidste du godt?

- Égina var det første sted i Europa mønten blev brugt.
- Øen har været beboet siden 3000 f.v.t
- Égina er meget kendte for deres pistacienødder.
- Der er omkring 14.000 indbyggere på øen.

Pistacieøen

Nogle fra klassen, der spiller bold på stranden i Aegina.

Ida Visby Jensen 2.x, Frederiksværk Gymnasium og HF

Stenene på stranden på Aegina gør ondt under fødderne. Her er kun os og nogle få andre på stranden. Det er tydeligt at stranden ikke så tit bliver brugt til badning. Hårde sten, jord og tang. Men udsigten og byens æstetisk opvejer det. Jeg får gåsehud på hele min krop, så snart mine tæer rører vandet.

Klokken er også kun 11.00 om formiddagen, så solen har slet ikke haft tid til at opvarme vandet endnu. Vi har lige været i vandet, og ligger nu på vores håndklæder for at tørre os.

-Vil du ikke lige smøre min ryg ind med solcreme? siger jeg.

-Jo.

Jeg rækker Chili min solcreme, og hun hjælper mig. Lugten af solcreme breder sig. Vi sætter spansk musik på og soler os. Sveddråber ruller ned over vores pander.

Athen er Grækenlands hovedstad med mere end 3 millioner indbyggere. Athen er en by, som er fyldt med historie, arkitektur og kultur, og som er kilden til flere dele af det vestlige samfund. I år 500 f.v.t blev grundstenene til det demokrati, vi kender i dag, dannet i Athen, og der er stadig efterladenskaber fra den tid. For eksempel *Pnyx Hill*, som man brugte til at dyrke direkte demokrati, hvor datidens befolkningen i Athen kunne komme og tage beslutninger sammen.

En typisk græsk ø

Udover Grækenlands historie, så er der også mange utrolig charmerende byer og øer. Aegina er en ø 15km sydvest for hovedstaden Athen. Det er en velhaverø, som er kendt for dyrkning af pistacienødder.

Min oplevelse af Grækenland er positiv. Lige meget om man er i slumområdet, helt inde i centrum ved Syntagma eller på øen Aegina, så er alle imødekommende. Athen er en kæmpestor by, og vi skal gå rigtig mange kilometer hver dag. Grækerne er rigtig søde til at hjælpe

os med at finde vej. Det eneste dårlige er deres evner til at køre i bil...

Mine klipklapper gnaver imellem mine tær. Vi går på bredden i Aegina og er på vej hen til kirken. Jeg kigger til venstre og en dame råber;

-Pistachio nuts only 5 euros!

Jeg kigger på hende og smiler og går videre. Isen jeg holder, er ved at smelte, så jeg skyn-der mig at spise den. Her er lige som man kan forstille sig, at der er på en græsk ø. Hvide huse og bygninger, og souvenir-shops stoppet med det græske flag og smykker med det Blå Øje. Desuden er her løse hunde og katte over det hele. Mange af dem er venlige og søde, men jeg holder mig fra at røre dem. Kun af den grund, at jeg ikke vil blive syg. På en måde føler jeg mig lidt høj af stemningen, alles humør er godt. Nogle gange lidt øredøvende. Jeg tænker på vores lærere, som altid skal dæmpe os, og får ondt af dem.

Nogle fra klassen bader

Souvenirshops med et særligt præg

Tidligere på ugen købte jeg et armbånd med symbolet det Blå Øje. Det ville være synd ikke at have noget, som minder mig om turen, når jeg kommer hjem igen. Grækenlands souvenirshops er en seværdighed for sig selv. Selvom man måske ikke normalt gider gå i souvenirshops, burde man ikke gå glip af dem i Grækenland.

Grækere har et interessant forhold til sex, som bliver afspejlet i deres souvenirshops. Ølop-lukkere formet som en penis, tallerkner med antikke figurer, der har sex og orakelkort med sexpositioner. Udover det er der sexshoppe og stripklubber over det hele i Athen.

Eftermiddagsafslapning

Jeg lægger mit håndklæde ved siden af en klassekammerat og tager tøjet af for at sole mig. Jeg kan ikke få nok af varmen. Vi ligger på et græsareal, som er en slags park lige overfor stranden. Solen bager mere og mere på os, efterhånden som dagen går. Klokkeren er 15.00. Nogle drenge fra klassen kommer kø-rrer på ATV'er. Vi andre griner af dem, fordi de ser sjove ud med hjelmene. Men det ser fedt ud. Flere fra klassen får en tur bagpå. Jeg lægger mig på maven og

lukker øjnene. Imens jeg falder hen i afslap-ning, kan jeg høre folk der snakker, musik og

drengene der spiller bold. Jeg tager en sodavand op fra min taske. Den er ikke kold mere.

Parken, vi ligger og soler os i.

-Ida vil du have en myslibar? Spørger Sophia

Jeg tænker mig lidt om før jeg svarer. Jeg er ikke rigtig sulten, fordi jeg har lige spist. Men jeg takker ja alligevel.

-Jo tak, det vil jeg da gerne.

Jeg åbner den, og chokoladen på den er helt smeltet.

-Den er helt smeltet, siger Olivia. Hun fik også en.

-Ja, det er fordi den har ligget i min rygsæk hele dagen, svarer Sophia

Jeg spiser den og pakker skraldet væk.

Som solen begynder at gå ned over Aegina, føler jeg mig taknemmelig over de oplevelser, jeg har fået med min klasse. Helt fra de meget

hårde sten på stranden til duften af pistacie-nødder. Grækenland har mange sider med souvenirshops, livlige gader og en unik natur. Når jeg forlader Grækenland igen, tager jeg ikke kun mit armbånd med hjem, men også en hel del minder, som jeg håber, vil vare længe efter min hjemkomst.

En tur på stranden

Hvert år tager 2.g'erne fra Frederiksværk Gymnasium og HF på studietur. I år er klassen 2x taget til Athen i Grækenland for at lære om antikkens Grækenland.

Af Sofus Paaske Schneider, 22sosc1@fvgh.dk

Maden kommer ud af den lille restaurant på den anden side af vejen. Den unge tjener står med mad i begge hænder og venter tålmodigt på, at bilerne stopper med at komme. Tjenerens lange brune hår blafrer voldsomt, og hendes tøj prøver desperat at flyve med vejret hen over horisonten, indtil en flink bilist standser bilen og lader den unge dame komme over vejen med maden til os. Hun placerer min schnitzel med svampesovs og pomfritter ved siden af lige foran mig. Jeg siger pænt tak til hende på engelsk med min halvdanske accent "Thank you". Hun smiler tilbage og viser sine hvide tænder, imens hun giver drengene deres mad. Jeg kan smage saltvandet fra min plads ved bordet og suge stranden helt ind i sjælen. Schnitzelen er dækket ind i svampesovsen, med flere svampe skiver ovenpå. Jeg tager en pomfrit, og min mund går i brand, det føles som Børsen i min mund. Jeg skynder mig at tage en stor slurk af min øl for at slukke branden. Øllen er ny og spændende i min mund, det er den

græske øl, Fix. Det er en dansk Tuborg Classic med græsk humle og sol tilsat.

Mythos smagte af Fix' bror, som Tuborg-Grøn og Classic, tætte men forskellige. Imens solen spillede på sidste vers på den lille lokale restaurant ved vores hotel, hvor tegn og gæt var den eneste kommunikation med tjeneren.

Den græske øl Fix ved vandet og schnitzel passer som salt og peber. Jeg stikker mine nøgne fødder i vandet, og det bider i tæerne, som om vandet havde taget en bid af vinteren. To kontraster på samme strand, vand fra Arktis og sol fra Sahara. Et skridt mere ud i isende vand, og jeg opdager at strandbunden kæmper imod mig, som om vandet gemmer på en hemmelig oase. Jeg tager få skridt mere og opdager den gemte hemmelige oase, mine fødder står på det

Vidste du?

Den græske gud for solen er Helios. Han blev ofte fremstillet som en gud med en strålende solvogn, der trak Solen over himlen hver dag.

rene og fornyede sand. Hovedet kommer under overfladen og resten af min krop følger med. Den person, som går ned i dybet, kommer ikke op igen, men en ny mand gør. At komme op af vandet føles som at drikke vand for første gang efter 100km i den tørreste ørken.

Sandet oppe på stranden bliver bagt under solen øverst på himlen, mine fødder går på rødeste gløder på vej op til græspladsen med alle vores ting. Håndklædet er hvidere end sne og blødere

end din lokale Jysks blødeste pude. Jeg ligger som en bagt kartoffel i ovnen under solen og lader solens stråler brune mig.

Vidste du?

GRIS er et klassisk fodboldspil, kendt under mange navne. Man står i en cirkel og sparker bolden rundt til hinanden. Udfordringen er, at bolden højst må røre jorden en gang imellem spillerne, ellers dør bolden.

Helios har været glad i dag og viser sig frem med sin fulde magt på den lille græske ø, Égina. At ligge på et håndklæde og sole sig i flere timer er ikke mig.

Boldspil på stranden

- Nogen der er friske på noget bold! siger min håndklædenabo
- Jeg vil gerne, hvis du kan skaffe flere end bare os”
- ”Vi er sgu da også med for helvede” kommer det i kor bag mig.

Så vi går samlet i flok ned på det glødende sand igen med vores bold i hænderne.

- Der er ingen mål, råber jeg.

- Det fint, vi spiller bare GRIS!
- Og hvis bolden ender i vandet, er det en selvhenter!

Jeg får endelig bolden sparket imod mig, efter jeg har ventet og stået klar på det varme sand. Mine fodsåler kan ikke mærke gløderne mere, og jeg er blevet immun overfor sandets ubarmhjertighed. Den runde bold kommer styrtende med kurs lige mod mig, imens mine venner står og kun kigger på mig. Presset i at skyde bolden godt videre til en ny person i cirklen er kolossal. Instinkterne tager over og jeg kan ikke nå at tænke, bolden rammer min fod og sætter af imod en ny person i cirklen. Jeg kan trække vejret roligt igen. Han kan ikke tage min bold, man kan se på ham, at han stresser og tydeligvis ikke tager bolden ordentligt. Benet

bliver hevet i vejret og rammer bolden. Den flyver op og hilser til skyerne, for at vende rundt om solen og styrte ned igen. Den har kurs mod det store ocean, hans øjne bliver større og større.

- Du ved hvad klokken har slået!
- ...

Grin kommer fra alle i cirklen, udover ham. Bolden lander endelig efter hvad der må have føltes som et århundrede for ham. Den flyder oven på overfladen som en øde ø uden håb i Stillehavet.

- Det orker jeg ikke at vente på.

- Det kommer til at tage for evigt at få den bold igen.

Foto: Sofus Paaske Schneider på øen Ēgina 9. april 2024

De andre går, og jeg følger med flokken tilbage til græsplænen og det knap så hvide håndklæde nu. Jeg sætter mig godt tilpas på håndklædet og tager mine billige grå solbriller på, som jeg havde købt på Trendsales i sommeren 2023.

Har du modet?

Min ven prikker mig på skulderen.

- Overvej lige hende derovre!

Jeg kigger til venstre

- Dum, hun er dejlig.

Der står den dejligste pige længere nede af stranden og spiller volleyball med sin veninde. Ikke lang tid efter har vi alle set hende, og interessen for fodbold forsvinder fra vores tanker.

- En øl til den person, der kan skaffe hendes Instagram.

- Mener du det seriøst? siger jeg og ser på ham.

Han bekræfter, og jeg begynder at overveje. Jeg tænker tilbage på fredagen, før vi tog af sted på studietur. Jeg var i byen og så den her smukke pige, jeg turde ikke gå op til hende og før jeg vidste af det, var hun væk.

- Okay jeg gør det, hvad er det værste der kan ske?!...

På Athens evige byggeplads

Emil Ottosen

Tusindevis af mennesker besøger hvert år Athens stolthed, Akropolis, 150 meter over havet tårner den flade klippe sig op. Vinden suser over de spejlglatte sten, nedslidt af tusinde års føder, som har trampet over dem. Jord og sand bliver slynget omkring af vinden. En grå og flad betonsti er lagt for at sikre, at de stakkels turister ikke falder og slår sig, derudover beskytter den de gamle sten, som grækerne i sin tid har gået på. Til højre står en byggeplads, store maskiner slæbt over jorden. De ligger i skyggen af Parthenon, hvis enorme søjler skygger for hele bjerget. Beklædt med stillads står de som symbol for Athen. Søjlerne er godt slidte, mange af dem har kun en lille plet tilbage af de origi-

Figur 1 Billede af Parthenon

nale sten, ellers er resten bygget i nye kridhvide sten. Inden i står en kæmpe kran, sammen med stilladset er den med til at

holde Parthenon stående, som en gammel dame med gangstativ. Udsigten fra Akropolis byder på et helt hvidspækket landskab. De hvide huse dækker landskabet som et tæppe på en sofa. Enkelte steder står der ikke huse, men hellige templer, som engang var fyldt med mennesker, men nu, ligesom Parthenon på Akropolis, er forfaldne

Akropolis er en ikonisk højborg i Athen, Grækenland, der stammer fra det 5. århundrede f.Kr. Den er mest kendt for Parthenon-templet, et klassisk symbol på græsk arkitektur og kultur. Akropolis er et UNESCO verdensarvssted og tiltrækker årligt millioner af besøgende.

og ikke til at begå. Mine næsebor er lukket sammen. Efter en uge med os fra biler, sandfyldte vindpust, og en forfriskende aircondition, placeret lige over mit hoved hjemme på hotelværelset, har jeg måtte skifte til at trække vejret med munden. Min læber er sprækkede af den tørre luft, og en gang imellem kommer der knasende følelse af sand mellem tænderne, dette kan jeg kan undvære på denne ellers skønne tur i oldtidens verden.

Jeg er gået venstre om Parthenon og kigger på Athenas tempel, det siges at skulle være blevet revet ned flere gange, men altid blevet genopbygget, som et tegn på magt og vilje. Søjlerne er bygget som smukke gudinder, som overvåger Akropolis. De skuer ved indgangen af klippen, som de har set flere hundrede år. Engang gik her grækere som tilbad hende, nu bliver der taget selfies og videoer, bare så man kan sige at man har været her.

Jeg går lidt længere rundt og når en rund udkigspost, som er hævet over jorden. I midten står en flagstang med det flotte blå og hvide græske flag. Vinden her er så kraftig, at flaget aldrig står stille. Det flagrer så højt, at jeg har kunnet høre det nede fra byen hele ugen. Jeg stikker hovet op over kanten og kan se det ca. 75 meter ned.

Vinde slår hårdt mod bjerget og farer derefter lige op i snuden på mig. Lige i den stund får jeg duftesansen tilbage, og selvom, det er ikke en særlig god lugt, mest af udstødning, får den mig til at tænke tilbage på ugen.

Rooftop bar med udsigt til Akropolis

Vi går op ad trapperne til 3. etage og kommer op på taget, vi tager et sidst sæt trapper, inden vi når helt til toppen. Vi har gået

hele dagen og startede vores frokostpause ved Syntagma Square. Det er 25 grader og vinden er helt stille, når vi går imellem Athens hvide bygninger. Vi har lige fået mad, og vil gerne finde et sted at sidde ned. Vi kommer op og ser et stort rundt bord med folk fra klassen. Bordet er fyldt op med drikkevarer, og min klæbende hals skriger efter noget at drikke. Vi har en skøn udsigt over byen, som strækker så langt vi kan se. Ligeefremme ligger et stort bjerg, som jeg har fået fortalt, vi skal bestige senere. Mine ben, som allerede føles som gummi, efter at have gået i Athen hele dagen, kramper bare ved tanken om flere trapper. Over os kan vi hører flaget fra Akropolis, vi skal derop senere på ugen, men først skal vi se hele byen. Det er en tanke, som jeg ikke kan overskue lige nu.

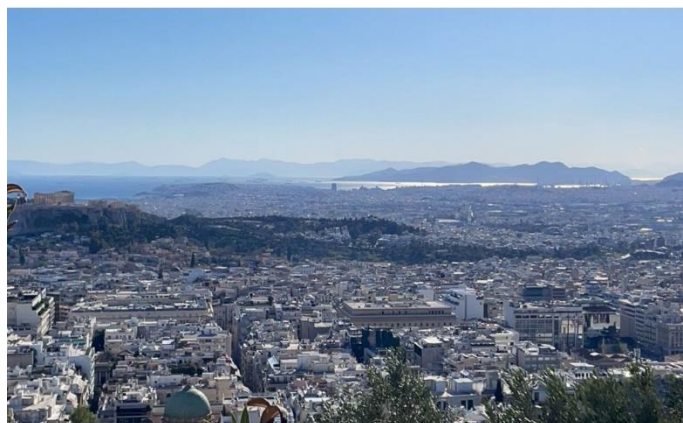
Et glas vælter fra bordet til højre fra mig, og det slår mig ud af mine tanker. Dejligt at få lidt luft i ansigtet. Solen bager lige over os, min bølgehat har beskyttet mig mod solen. Mine arme og ben har fået en brunlig farve, jeg undslap at blive rød. Tjeneren kommer med vores første omgang, han stiller vores drikkevarer og det er en skøn følelse at mærke den kolde væske afkøler mig hele vejen ned i maven. Tjeneren lægger og en regning, hvilket jeg undrer mig over da vi

ikke havde bedt om dem. Længere nede griner Patrick, jeg har kunnet høre ham hele tiden, med lægger først mærke til ham nu. Toilettet i bygningen er som kontrast til hele Athen. En meget farverig by, hvor sort ikke bliver brugt på grund af varmen. Men lige her er helt sort spejlblankt marmor lagt i hele toilettet. Vi sidder i hjørnet af taget, jeg sidder i en stol, til højre for mig sidder Marius og Steen i en Sofa. Jeg har Sofus over for mig, og Hjalte sammen med Andreas i en sofa på den anden side af bordet. Huset, som vi er på ligger på en lille sidevej. Vejen er kun til Caféer og der er lagt puder og borde på trapperne hvor folk kan sidde. På vej op har man Akropolisbjerget lige foran sig, og mennesker over alt.

Et sidste kig

Som jeg står der og kigger ud over Athen ruller en trist følelse und over mig. Akropolis markerer ligesom slutningen på vores tur. Jeg kan se alle de smukke steder vi har været og tænker tilbage til turen. Bjerget, som jeg så fra rooftop baren, står højt. Jeg husker at gå derop, trapper med lange trin går som slalom op ad bjerget. Patrick har en lille højttaler med i tasken hvor vi spiller dansk musik. Der står kaktusser om alle trapperne. Jeg kigger ned og ser

menneskerne på vej op. Der er ikke noget hegn. På toppen kan jeg se Akropolis. Jeg kan også se det originale olympiske station, som vi havde været på tidligere på dagen. Jeg kan se den sorte bløde løbebane, som var rar at gå på, efter 15km asfalt. Den hvide og kolde marmor, som var lækker at

Figur 2 billede tager fra bjerget, jeg så på rooftopbar. Akropolis i midtergrunden og udsigt over vandet.

sætte kinden mod.

Tilbage på Akropolis kalder Katrine, det er tid til at tage ned. Jeg tager en sidste kig ud over Athen, og vender ned.

Skal Dortmund have deres første semifinale i 10 år?

Borussia Dortmund har haft en enkel sæsons succes i Champions League. Turneringen er den største og mest prestigefyldte for klubhold. Nu er det eneste spørgsmål hvem der går videre, Dortmund eller Atlético?

Tobias Nyrup Jørgensen.

Endelig kommer det høje pift fra kampen i tv'et. Jeg har siddet og ventet på denne her kamp lige siden, det blev offentliggjort hvem der skulle spille og hvornår det skulle ske. Vi sidder nede på en lokal sportsbar, blandt andre grækere, som er fans af de to hold. Stemningen på baren er noget af det bedste, jeg har oplevet, folk er spændte og kan ikke vente med at se deres hold vinde denne her kamp. Der er ikke noget bedre end at sidde nede i varmen på en bar med ens venner, og så se det hold man holder med spille en fantastisk fodboldkamp. På det lange bord som vi har fået sat sammen, står der øl i lange baner, og det er alle de forskellige græske mærker, vi aldrig har smagt før. Jeg føler næsten man skal prøve noget af det græske, når nu man er hernede. Jeg er nok den der er mest spændt af os alle sammen, da det er mit hold der spiller. Der bliver snakket og grinnet

hele tiden. Al snakken er så højlydt, at man næsten ikke kan høre sig selv, og vi sidder også meget tæt sammen, men det er charmen ved at sidde på sådan en bar og se sådan en kamp.

Champions League er det trofæ alle klubhold vil have fat på. Det er det trofæ folk vurderer en klubs succes i udlandet. Dortmund har haft større succes i turneringen end deres modstander Atlético, med Dortmunds første og eneste titel tilbage i 1996, og Atlético har stadig deres første trofæ til gode på trods af mange gode præstationer i turneringen.

Kampen er sat på, og det er Borussia Dortmund - Atlético Madrid, det er deres andet opgør og den står 2-1 til Atlético Madrid samlet. Denne her gang er Borussia Dortmund dog på hjemmebane, og her er næsten alle eksperter enige i, at det er et af de sværeste steder at spille som udebanehold. Borussia Dortmund er det hold, som jeg holder med, og det er lang tid siden, de har fået succes i Champions League turneringen, som er den største turnering, der er for klubhold. Sidst Dortmund havde succes

i den turnering, var i 1996 hvor de vandt deres første og eneste Champions League titel. Dog er det stadig bedre end deres modstander som stadig har til gode at vinde deres Champions League titel, på trods af at de har været i finalen 2 gange indenfor de sidste 10 år.

Første halvleg under lysene

Kampen er gået i gang, og allerede fra første fløjt er der spænding i kampen, da Dortmunds midtbanespiller Marcel Sabitzer får en fri chance foran mål, men han tager for lang tid og skuddet er blokeret. Kun 2 minutter senere kommer der efter et Dortmund hjørne en fri løber til Alvaro Morata, og alle dem der holdt med Dortmund, inklusiv mig, holder vejret og ser deres håb om at komme videre langsomt forsvinde, men heldigvis skyder Morata bolden ved siden af målet. Den næste halve time sker der ikke det store, vi får alle sammen et par øl mere, men ikke mere spænding i kampen. Det er før det 34. minut, hvor Dortmunds stjernespiller Julian Brandt bringer hjemmeholdet foran 1-0 og 2-2 samlet, og baren eksploderer da, bolden ryger i mål. Øl ryger udover det hele, fordi folk ikke kan nå at stille deres, øl før de jubler. Heldigvis er folk ikke så sarte på sådan en bar, man er godt klar over at man kommer til at lugte

af øl og røg når, man går fra sådan en bar. Blot 5 minutter efter er der endnu en Dortmundsspiller på tavlen, denne her gang er det den lånte Ian Maatsen, der skyder den ind fra samme vinkel og sted som det første mål. Denne her gang går baren endnu mere amok, fordi nu er Dortmund ikke kun foran i kampen, men også foran sammenlagt, så forbliver resultatet sådan her, så går Dortmund videre.

Sportsbaren hvor fodboldkampen mellem Dortmund - Atletico blev vist på skærme.

De afgørende 45 minutter

I pausen kører tankerne rundt i hovedet på en, og vi får alle sammen snakket om hvad

der kan ske, og hvordan vi tror at dette brag af en kamp vil slutte. Der kommer en brise, det er et dejligt koldt vindpust, som man virkelig havde brug for efter sådan en første halvleg med masser af følelser og spænding. Der kommer hele tiden flere runder af øl, da det nødtigt skulle være det man gik ned på, og så er det også dejligt forfriskende med en kold øl, når man har det så varmt blandt alle de alt for tætsiddende mennesker. Dommeren blæser i sin fløjte igen, og så er vi altså i gang med de sidste 45 minutter. Kun en halvleg at holde fast i resultatet. Det er til gengæld ikke sådan det sker, fordi allerede tre minutter inde i 2. halvleg kommer der et hjørne ind fra Atlético, og det virker ufarligt. Dortmunds forsvarsspiller formår dog at prikke bolden i eget mål på besynderlig vis, og der lyder et stort suk blandt fansene på baren. Der er denne her stemning af skuffelse og vrede over at lave sådan et selvmål i en sådan vigtig kamp. 2-1 i kampen 3-3 samlet, nu er det alt at spille for. Det næste stykke tid kan man godt mærke at folk ikke kan være i deres egne kroppe, de har svært ved at sidde stille, råber ad skærmen og virker paniske. Lige efter en times spilletid sker der det, alle Dortmund fans frygtede. Atlético får scoret efter at have fået først en anden og

så tredjebolden før de får puttet bolden i nettet. Denne her gang er det ikke bare et suk, man hører bare baren, man hører faktisk intet, der bliver dødsens stille. Hvis man nogensinde har siddet på sådan en sportsbar, kan man godt mærke den presede stemning. Det eneste der ikke måtte ske, det skete, og det er derfor alle omkring mig på baren er stille og enten kigger ned i deres skød eller har hovedet i hænderne.

Den sidste tid

Der er dårlig stemning på baren og jeg overvejer om jeg bare skulle gå op på værelset, fordi der er ingen grund til at se denne her kamp, den virker tabt. Så sker der noget ud af ingenting. Dortmund får lagt et indlæg ind og Dortmunds angriber for headet bolden ind fra en næsten umulig vinkel, og igen for tredje gang i aften går baren amok. Alle fansene får håb og man kan slet ikke forestille sig lyden af alle fansene der går helt amok over det mål. Selv tjenerne griner af det, det virker til at de aldrig har set noget lignende. Ikke så meget som 4 minutter senere gør Dortmund det, som ingen troede på, de scorer igen og indtager føringen igen, og folk har næsten ikke jublet det første mål færdig endnu før det sker igen. Dortmund tager føringen i opgøret igen, og der bliver væltet stole, glas og øl ryger

udover det hele, da folk skal juble. I det, jeg sidder der i den gode stemning kom jeg til at tænke tilbage til aftenen inden, da vi også så en anden kamp, men til den kamp var der på ingen måde denne her stemning, den er helt ubeskrivelig. Efter hvad følte som de længste 15 minutter i mit liv, bliver kampen fløjtet af og Dortmund har gjort det! De er gået videre til en semifinal for første gang i 11 år. Vi sidder og får en enkel øl mere efter kampen for lige at fejre det, før vi går op og går i seng på vores værelser. Hvis man vil opleve en god stemning, kan en sportsbar i Athen være et meget godt bud.

Studietur til Grækenland

Hvert år tager 2.g'erne fra Frederiksværk Gymnasium og HF på studietur. I år er 2.x fra Frederiksværk Gymnasium og HF taget på studietur til Athen i Grækenland.

Af Emil Marinovic, 2.x Frederiksværk Gymnasium og HF

Midt i den varme luft, står vi halvt ude af en garage og venter spændt på, om vi kan få lov til at leje en quad bike, scooter eller bare et eller andet, vi kan køre på ude på den flotte ø, Égina. Udlejeren tvivler på, om det vil være en god ide og en af drengene begynder allerede at planlægge andre ting, vi kan lave ude på øen. Vi er fire drenge, alle med kørekort, men kun to der er fyldt 18. Hvis jeg nu bare havde taget mit kørekort med, kunne vi leje køretøjet uden problemer, men nu står vi med håbet om at udlejeren går med til at leje køretøjet til en 17-årig. Mens Shadi diskuterer med udlejeren, kigger jeg på et par, der lige har lejet en quad bike. Manden sidder på quad biken, mens damen tager billeder af manden. Pludselig siger min ven Adam noget, der giver får en klokke til at ringe hos udlejeren:

- We can give you 100-euro cash right now for two quad bikes.

Udlejeren får smilet frem på læben og svarer:

- Okay we can do that, for 100 euro, you can get two quad bikes.

Vi giver udlejeren to krøllede 50-euro sedler viklet rundt om de to kørekort, i håbet om at han ikke tjekker fødselsdatoen og det lykkes os at leje to quad bikes, selvom vi i princippet vil køre ulovligt på dem.

Min ven Shadi, der sidder på en af de to quad bikes. Den anden quad bike ses bagved, og i baggrunden ses en strand.

Mens udlejeren forklarer reglerne for brug af de to quad bikes, bygger spændingen sig op inde i, og drengene og jeg kan ikke lade være med at kigge på de andre drenge uden et smil på læben. Jeg tørrer sveden af panden og hiver i T-shirten, den har klistret sig på trøjen. Jeg vil egentligt bare gerne afsted, men drengene står selvfølgelig og prøver at få fat på de fedeste hjelme. Jeg tog bare den første, jeg fik tilbudt. En dejlig melodi spiller i baggrunden,

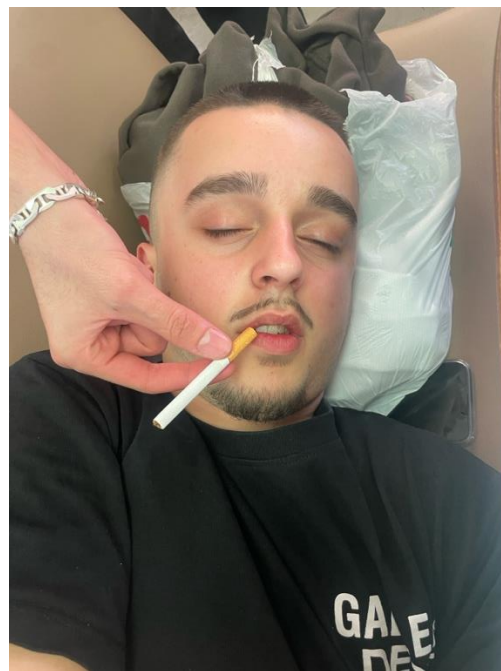
mens vi sætter os op på de to quad bikes og triller afsted.

Turen til Égina

Jeg spillede 500 med de få fra klassen, der stadig var vågne, resten af klassen sov som sten, selvom det gyngede så meget, at det var lige til at blive søsyg af. De andre dage var vi stået op ved 8-tiden, men denne dag var vi allerede på vej mod færgen klokken 6:30. Trætheden var i top, men jeg fik muligheden for at lukke den sidste runde, kastede kortet på bordet og brød i jubel. Jeg var ved at vække dem, der sov, og de andre sagde, jeg skulle dæmpe mig, mens de grinte. Selvom vi alle var trætte og vi vidste, at vi gik en lang dag i møde, skulle vi selvfølgelig drille dem, der sov. Mens de andre hentede vand, tog jeg en cigaret fra en pakke, der lå ved siden af kortene. Vi hyggede os med at tage billeder af dem, der sov, med cigaretter i munden og optog videoer af dem, mens vi hældte dråber af vand i hovedet på dem, så de vågnede med kold væske i ansigtet. Gode og sjove minder, man kan kigge tilbage på i fremtiden, og som bringer et smil på læben frem.

Fakta om Égina

- Égina er en græsk ø der ligger ca. 50 kilometer fra Athen
- Égina har et areal på godt og vel 87 kvadratkilometer
- Trods arealet, er der kun ca. 14.000 beboere på Égina

Min ven Adam, der sover på færgen med en cigaret i munden.

Hygge ved stranden

Solen skinner i byen, restauranterne fyldt op med glade mennesker og dejlig sød musik til ørene. Vi spotter de andre fra klassen ovre på stranden. Nogen bader, nogen spiller fodbold, andre soler sig. Hjulene tager fat i sandet og vi parkerer de to quad bikes. Vi har godt og vel 2-3 timer tilbage, før at vi skal tilbage til Athen med færgen. Sveden på panden drypper ned på tøjet og vi skynder os at få badebukser på. Vandet er mere til den kolde temperatur, hvilket passer perfekt. Det minder lidt om et koldt brusebad om morgenen, inden man tager i skole. Efter en kold skyller, spiller vi gris, hvilket er fodboldspillet, hvor bolden ikke må røre jorden. Det er svært holde bolden i luften og flere gange ender vi ude i at

løbe efter bolden, hvor jeg træder på en skarp sten.

Vi spiller gris ude på stranden, mens de andre soler sig i baggrunden.

Lyden af bolden der bliver sparket til, glade mennesker, god musik og solen skinnende i varmen, alle ingredienserne til en fed sommerdag. Selvom vi altså kun er i april, skulle man tro, vi er midt i sommerferien i juli. Efter nogle fede timer kommer vores lærere, og vi laver et menneskeligt bevis for pythagoras læresætning. Det er ikke nemt og vi bruger også mere end en halv time på at finde ud af, hvem der skal stå hvor, og hvordan vi får det hele til at hænge sammen. Vi får det sat sammen og lærerne tager billeder og videoer, som bliver slået op på Frederiksværk Gymnasium og HF's Facebook-side. Tiden er ovre, vi får taget vores tasker og drager videre.

Fra gade til toppen af byen

Fra byens pulserende gader til toppen af Lycabettus Hill: En rejse gennem varme sommerdage, hvor duften af vandpibe og lemonade blander sig med ungdommens energi og fodboldspil under åben himmel.

Tobias lyngbak.

Vi står midt på gaden på vej op af et sæt trapper og solen bager ned på os, det er så varmt, at min rygsæk klister sig til min ryg. Jeg går lidt længere op ad trapperne for at komme i skygge. Der lugter lidt af tis i alle gader, men her hvor jeg står, dufter det sødt af vandpibe, men den søde lugt af vandpibe og lugten af tis blander sig. På den anden side af gaden ligger der en gammeldags kiosk, hvor der arbejder et gammelt ægtepar. Vi går alle sammen ind i kiosken for at komme væk fra varmen. Der står et køleskab fyldt med iskold hjemmelavet lemonade, jeg tager en tår og hele kroppen bliver kølet ned. Der kommer højt musik oppe fra en af lejlighederne, musikken er så høj, at den føles som om jeg er inde i højtaleren. Da jeg går ud af kiosken, kommer der en flok af mennesker forbi, gaden er fyldt med mennesker ligesom man var til

koncert, alle står tæt og når man rører ved hinanden, klister man til hinanden.

Den lille café

Der kommer en frisk brise, det køler min dampende hud en lille smule ned, solen står lige over mig og skinner direkte ned på mig, det føles som huden bobler. Den friske vind kommer i etaper, når det er vindstille, føles det som om man står i en ørken. Jeg går videre hen ad stien, mine ben bliver mere og mere trætte af at gå på den hårde overfalde, som er fyldt med sten og sand. Ud af ingenting kommer Andreas fra min klasse, Andreas går sammen med nogle andre fra klassen. Drengene har alle sammen smidt trøjen og det hjælper ikke på lugten af sved. En af drengene kommer med en fodbold, og man kan tydeligt se at han har brugt det meste af dagen på at spille fodbold i den brændende sol, det ser man på de rødglødende kinder. Længere oppe ad stien ligger der en lille café, caféen har sat borde ud på stien, der sidder ingen mennesker ved bordene, men alligevel ser det rimelig hyggeligt ud. Andreas kommer hen til mig og spørger:

-Hvad er du klar på vi får noget af drikke på caféen?

- ja det lyder ikke som en dårlig ide.

Inden drengene og jeg sætter os, tørrer vi alle sammen sveden af panden med vores t-shirts. Ejeren af caféen er en ung fyr, den unge fyr kommer ud og tager imod vores bestilling. Vi bestiller alle sammen iskolde sodavand. Efter vi har siddet på caféen i et stykke tid, kommer lærerne, og så skal vi ud på stien igen og gå videre.

På toppen

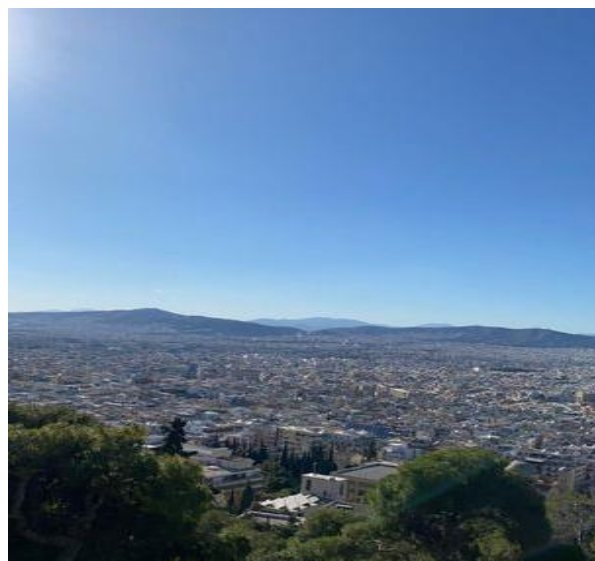
Solen skinner endnu mere på toppen af Lycabettus Hill i forhold til bunden af bjerget, solskinnet minder mig om dagen før, hvor Andreas og jeg gik igennem en indelukket gade, hvor der ingenting lå udover ruinere, men ud af det blå kommer der en åbning imellem bygningerne hvor Andreas, påpeger at der ligger en indelukket fodboldbane, jeg råber til drengene:

-er I klar til at spille bold?!

-ja, selvfølgelig er vi da det!

Vi går over til fodboldbanen, solen skinner ned på os alle, vores tøj er drivvådt så derfor tager vi det af. Jeg tager en flaske op af tasken fyldt med vand og hælder det ud over mig selv, det er ligesom at gå i et koldt bad. Man kan se på drengene, at det er ligesom at være hjemme på den lokale bane i Frederiksværk, drengenes øjne lyser op

som små børns juleaften, da de ser solen skinne direkte ned på fodboldbanen.

Lycabettus Hill er et bjerg som ligger i Athen, Lycabettus Hill er 277 meter højt. Man kan gå derop, køre derop og så er der en lift til toppen af bjerget. Bjergene bliver også kaldt Athenas bjerg fordi man siger Athena sidder på bjerget og beskytter byen.

Da vi endelig når toppen af Lycabettus Hill, åbner sig et panorama af hele Athen, solens stråler føles mere som en gave end som en ubarmhjertig kraft. Man føler sig som en konge, når man endelig er kommet op på toppen, udsigten ud over byen er formidabel. Når man kigger mod syd, kan man se Akropolis og man kan se det pulserende liv nede på Syntagma-pladsen. Når man kigger helt ude i horisonten, kan man se det helt lyseblå hav. Rundt omkring os kan man se alle de andre turister stå og tage selfies med kirken og det ikoniske kors, andre sidder bare og nyder den formidable udsigt.

Stemningen på toppen af bjerget er både festligt, men der er samtidigt også stille. Folk fejrer, at de er nået helt til toppen af bjerget, men de er samtidigt stille, fordi man er lidt i chok over udsigten og kirken. Man kan også mærke på drengene, at de er udmattede efter udflugt fra midten af byen hele vejen op til toppen af bjerget. Som altid skal vi vente på lærerne, fordi de går så langsomt.

Lærerne er kommet og alle er helt smadret og det er lærerne også. Lærerne fortæller om bjerget, mens vi andre tænker på, om vi skal tage en taxa hjem til hotellet eller gå hjem, vi vurderer, at vi tager en taxa, så nu kører vi hjem mod hotellet efter en god vandretur op på bjerget.

Studietur til Athen

Marius Bergh Andersen

Den lille solskinsø 30 km fra

Athen

Klokken er omkring 10 om formiddagen, jeg har lige rejst mig fra min plads i færgens sidderum sammen med mine klassekammerater for endelig at kunne gå i land på den smukke græske ø Égina. Imens færgen lægger til kaj i havnebyen, som faktisk også hedder Égina (eller Chora), ender vi med at stå midt i en menneskeslange, der rummer både turister og indfødte, som alle langsomt bevæger sig op mod skibets dæk for at blive den første til at træde i land. Vi ender dog med at stå midt på skibets dæk, hvor solen bager og gør dunsten af fæргеbrændstof tykkere og mere gennemtrængende. De indfødte, der står i køen med mig og mine klassekammerater og venter, ser ikke nær så spændte ud som os og de andre turister der står i den nu ret lange kø, der vokser som ukrudt i takt med folk får presset sig op ad den snævre trappe, der giver adgang til dækket nede fra sidderummet. Vi venter spændte på at kunne adlyde ordren fra vores "mødre", Bende og Katrine, om at mødes nede på kajen til deres betryggende elevoptælling, som vi, da vi stod inde midt i den myldrende lufthavn i København klokken 6 om morgenen et par dage tidligere, hver fik tildelt via et bestemt nummer, som en nemmere metode til at sikre, at alle er med, inden vi skulle tage den udmattende tur gennem "security", for at kunne gå

den lange ventetid på at boarde flyet i møde og efterfølgende endelig kunne rejse fra det kolde Danske forårsgråvej, til den historieprægede og sommerramte græske hovedstad Athen.

- Hvem er nummer 10? råber Katrine hen over alle vores hoveder for at prøve at opfange vores meget distraherede og ukoncentrerede tilstedeværelse.

- Det er mig, råber en ad pigerne efter é minuts stilhed. Hun er allerede blevet distraheret af vandet, som den blå himmel spejler sig i og i samarbejde med den hvide sandbund giver det

Billede udover Éginas flotte vand med et flot sejlskib og bjergene fra fastlandet i baggrunden

denne magiske turkisblå farve. Hun står stadig og tager billeder udover det flotte vand med bjergene fra fastlandet i baggrunden. Optællingen

forløber stødt og roligt, og vi begiver os ud for at udforske den lille ø Égina.

Local havneby eller storby?

Vi går ned ad den smukke havnegade, der på vores højre side har det flotte havnebassin, som ikke er som de havnebassiner vi kender hjemmefra, der er propfyldt med både, som ligger alt for tæt i små båse, der ligger ud fra 5 forskellige små træbroer. Her er det mere luftigt og behageligt, fordi de flotte sejlbåde ligger med god afstand direkte ind til kajen, som også fungerer som fortov i højre side af gaden. Vi trasker ned ad gaden, forbi diverse restauranter og boder, der ligger på vores venstre hånd, og som alle sender hver deres unikke duft af alt fra en tyk men behagelig duft af umami fra de lokale gyros, til den søde sommerduft af vafler fra et ishus. Jeg kan mærke min mobil vibrere og kan se at, det er vores lærer Bende og Katrine, der har sendt en besked om at vi skal mødes det sted vi lige er gået et godt stykke væk fra, fordi vi skal med en bus rundt på øen.

- Eejj, skal vi gå så meget hver dag hernede! udbryder Emil, hvortil jeg tilbyder ham at gå over til en bod og købe nogle snacks til gåturen tilbage. Han synes om ideen, og vi går hen til en bod, som er meget speciel. Selve "varehylden" sælgeren har sine vare på, er en del af hans gamle træskibs stævn, så de står lige i gadehøjde. Han fortæller os, at øen er kendt for deres lokale pistacienødder og vi ender med at købe en pose hver.

Fra den mørke til den lyse side

Jeg sætter mig ind i bussen, som vi har helt for os selv, og tillader mig derfor at tage to sæder, hvor et køligt pust og en kold brise kommer fra airconditionen. Det afkøler og beroliger min krop og det ender med, at jeg ligger og halvsover, imens jeg en gang imellem kigger ud ad vinduet og kigger på de grønne træer og buske og nyder, at det smukke, bakkede landskab ikke er præget af gamle faldefærdige bygninger og skrald, der ligger og flyder alle vegne, som jeg havde oplevet det nogle gange i Athen dagene forinden.

På trods af at den smukke lille ø, der kun ligger omkring 30 km eller 40-60 minutters sejlads fra storbyen Athen, springer kontrasten mellem de to steder virkelig i øjnene. Ikke kun vedrørende naturen og geografien og det at Athen er langt mere bebygget, men også at Athen er mere gold og farveløs de steder der faktisk er

Fakta om Égina

Égina er en lille ø med et indbyggertal på ca. 14000 fordelt på et areal på 87km². Den største by på Égina hedder også Égina men bliver også kaldt Chora. Égina by er en havneby hvor færgerne fra Piræus i Athen sejler til og fra.

Égina er bl.a. Kendt for Aphaia-templet opkaldt efter den græske gudinde "Aphaia", men faktisk også deres landbrug i form af

natur i Athen, i forhold til på Égina. På Égina virker der faktisk til at være en del mere grønt og frodigt end de parker, jeg tidligere på ugen gik rundt i, i

Athen. Forskellen der er mellem Athen og Égina overrasker mig særligt, jeg føler vi er taget fra den mørke og uomtalte side af Grækenland til den lyse og gode side

Smagsoplevelsen på Égina

Jeg stiger ud af bussen med nyfunden energi efter en lur, der fyldte hullet med søvnmangel lidt ud, efter at være smuttet fra hotellet i daggryets skær tidligere på dagen. Jeg spørger nogle af drengene om vi ikke skal finde noget mad, hvortil der i kor fra Steen, Patrick og Mathias hurtigt bliver svaret: - JO!

Da alle vores maver rumler og min t-shirt begynder at klistre sig klamt til min hud i de bagende solstråler, sætter vi os alle ind på en hyggelig restaurant, hvor man sidder helt ud til det smukke vand. Selve restauranten ligger på den anden side af den vej, der ligner deres hovedvej. Det er sjovt, hvordan man kan have en restaurant liggende på den måde og få det til at fungere. Jeg bestiller en cola og en Musaka som jeg hele turen og inden turen har glædet mig til at smage, og da maden kommer og duften kommer forbi mine næsebor, kan jeg næsten ikke vente.

-Det er ikke mange gange sådan et stykke musaka skal gå rundt om mit bord før det bliver spist! siger jeg, og sætter tænderne i det bløde, hvad der svarer til grækernes svar på et stykke lasagne. Smagen er fantastisk, måske endda en smule bedre, fordi jeg ikke nåede at spise morgenmad

inden vi tog afsted mod øen. Nu går der dog ikke lang tid før skuden vender hjemad, og man må sige, at Égina leverede en god oplevelse, fra færgen til de lokale kiosker, gastronomsteder og naturen. En dejlig dag, fyldt med sol og gode oplevelser.

Gadernes dreng

Philip Myndal Frederiksen

I Grækenland kan vi tit opleve hjemløse og tiggere i gaderne, oftest er de uden børn, men hvad med de børn, der vokser op på gaden?

Så står jeg der midt i Athensolen sammen med varmen på 27 grader celsius, hvilket giver en god stemning for en dansker i udlandet, der ellers er vant til, det er noget koldere i april og ikke, at der kommer svedpletter og at t-shirten klæber sig fast til kroppen. Nogle af drengene og jeg havde købt en billig fodbold et par dage inden, bare til at bruge på turen hernede, og vi har lige tre kvarter, inden vi skal mødes med resten af gruppen, så selvfølgelig kommer den frem. Vi er mere specifikt på Monastiraki Square, der er proppet med mennesker, både lokale og turister, der er færre tiggere end jeg oprindeligt havde forestillet mig, men samtidig er vi her udenfor turisthøjsæsonen. Restauranterne rundtom giver en dejlig duft af den lokale mad som gyros, der på en eller anden måde vækker en appetit, selvom man spiste for under en halv time siden. Vi finder et lille hjørne, hvor vi ikke forstyrrer nogle mennesker og der er skygge, hvorefter vi endelig finder bolden frem fra min taske, der har efterladt et godt svedmærke på min ryg. Bolden har efterladt nogle pletter af diverse snavs på

min trøje, der også ligger i tasken og begynder at vise de første slidmærker, men fungerer lige som den skal. Endelig går vores lille boldspil i gang, hvor der indimellem kommer nogle lokale og lige hurtigt vil prøve bolden, men hurtigt smutter igen. Overordnet set har de lokale givet et godt indtryk som ordentlige, hyggelige og udadvendte mennesker.

Drengen i det blå

Midt i vores boldspil kommer endnu en lokal over, men denne gang er det en dreng måske en syv år gammel. Han har en blå t-shirt på og et ar ved siden af sit højre øje, han holder en blå mundharmonika, altså den slags blå der minder dig om et rent ocean. Han vil som nogle af de andre også prøve bolden og det får han lov til. Da han tager bolden i sine hænder, kan det sammenlignes med, hvis vi andre holdt en stor vandmelon. Han dribler med bolde som var det en basketbold og fortsætter til det punkt, hvor vi beder ham om bolden igen. For første gang mærker vi ikke den venlighed, de andre ellers har mødt os med, idet han nægter at give os bolden, de første to minutter griner vi lidt ad det, herefter prøver vi at tage bolden fra ham, hvor han går så langt at han begynder at slå efter os med sin mundharmonika. Metallet kombineret med dens blå farve giver den en vis glans, der minder om når solskin reflekteres af havet. Heldigvis har han ikke nok kraft til at gøre nogen skade,

selvom han ville tage tilløb som en tyr, der løb mod tyrefægteren. Til sidst går det op for ham, at hans anstrengelser er forgæves og han vælger at gå.

Ikke en engangsting

Af ren nysgerrighed følger mit blik drengen efter han går, og med det samme bliver det så tydeligt som dagen er klar, at vi ikke var de eneste "ofre" for drengens angreb. Det næste offer er en blond kvinde, der sidder på en bænk, hvor han denne gang uprovokeret trækker op til sit angreb endnu engang, hvor han løber forbi gentagende gange og slår hende med den blå mundharmonika, indtil hun faktisk går væk af frustration. Dernæst løber han nærmest i en cirkel om hele pladsen og slår forskellige folk uden at de har forsøgt nogen form for provokation. Pludselig kan man mærke en lettere irriteret stemning lægge sig over os ligesom en tynd sky, der ikke helt skygger for solen, men dæmper den. Til sidst mindskes min opmærksomhed for drengen og vi begynder så småt at spille med bolden og den sky af irriteret stemning, der ellers var, er på vej væk. Den gode stemning kommer tilbage og pludselig kan man høre drengen igen, præcis som før står han der og spørger om bolden på den præcis samme måde, den eneste forskel er at han nu har fået våde bukser og lugten af urin har fulgt med. Denne gang klogere fra vores tidligere erfaring giver vi

ham ikke bolden, hvor han herefter til min store overraskelse begynder at tigge, inden han vender tilbage til sig iltre temperament. Oplevelsen kan næsten sammenlignes med déjà vu, da han igen begynder på sin cirkel af vold med at løbe rundt og slå folk, som intet har gjort, men blot bliver udsat for hans vold.

Hvor det hele ender

Til sidst rammer tanken en omkring hvor hans forældre må være og hvad de laver, siden de blot lader deres barn løbe frit rundt og slå på fremmede mennesker. Efter en 10 minutter løber han dog over mod en stor flok mennesker, hvor han sætter sig sammen med en meget tynd kvinde, der ser fuldstændig udmattet ud og kunne ligne en hjemløs. Derefter rammer tanken mig, at det måske bare var den indflydelse, det ville have på et barn, hvis man voksede op hjemløs og eventuelt i et hårdt miljø uden ordentlig pasning. Et tegn på en faderfigur så jeg dog aldrig, inden vi skulle videre, så om han har haft det eller om det måske også kunne have en indvirkning på hans opførelse, kan ikke vides. Dog vil jeg give compliment til hans engelsk. En dreng på hans alder med det niveau er mildest talt imponerende. Mit bud ville være at han kunne snakke engelsk på niveau med de fleste voksne i Danmark, hvor ved det måske ikke kun er skidt at vokse op på gaden, men at det måske fremmer visse evner. Selvom det måske ikke

er det værd at vokse op på gaden for at få de evner, er det stadig et håb om at kunne komme væk fra det. Nu går jeg så væk fra pladsen og kommer nok aldrig til at se eller høre om den lille dreng igen, men alligevel tænker jeg over, hvordan hans fremtid kommer til at se ud.

2.X på Aegina

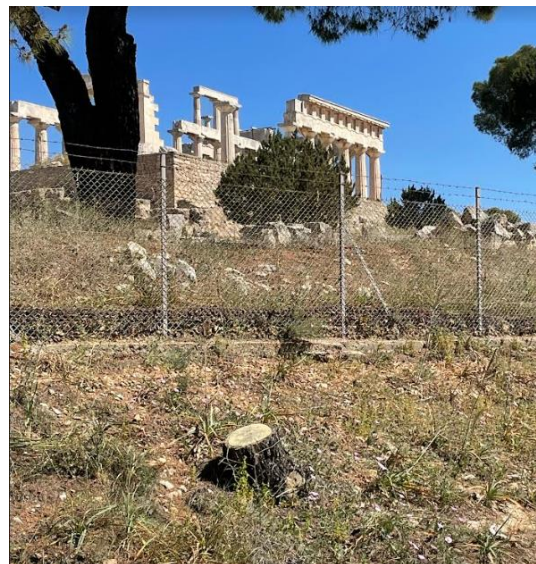
Hjalte Kaplan Bjerre Nielsen

Vi er endelig efter en lang rejse med bus og færge, hvilket tog flere timer, ankommet ud på en af de græske øer Aegina, men jeg bliver glædeligt overrasket i det jeg træder ud fra færgen, fordi jeg op til det punkt har vænnet mig til Athens nedslidte boligområder og stressende byliv. Det er Aegina næsten en hel modsætning til fordi i Aegina er alt stille og roligt og flertallet af stederne ser pæne ud - med enkelte undtagelser som altid. Vandet er også helt klart og når man kigger ud mod horisonten, er der ikke andet end bjerglandskab, der strækker sig, hvilket er superfedt. Vi mødes alle ved siden af færgen og gennemgår planen for dagens aktiviteter. Lærerne tager ud for at skaffe en bus til en af aktiviteterne og imens tager eleverne ud og udforsker det nærmeste område. I området er der kiosker og restauranter og en del pistacienødssælgere, fordi øen er kendt for dens pistacienødder, men da der ikke er det vildeste at lave, sætter vi os på en bænk og venter på, at bussen er klar - på bænken koger man i solen.

Aphaias tempel:

Da bussen er klar, går vi alle ind og kører mod Aphaia templet, turen er relativ kort men alligevel beroligende nok til at flere, inklusiv mig, er ved at tage en lur derinde. Efter busturen er vi ankommet ved Aphaiatemplet hvor vi bliver

mødt med hegn og en indgang med sikkerhedsvagter.

Indhegningen ved Aphaias tempel. Foto:Hjalte Kaplan Bjerre Nielsen

Efter lidt tid går vi igennem kontrollen og op til templet, hvor jeg hurtigt bliver overvældet over alle de andre turister, der hele tager billeder og derfor føles det som om, at man står i vejen for dem.

Aphaias tempel tættere på. Foro: Hjalte Kaplan Bjerre Nielsen

Oppe fra templet af kan man se en nærliggende by og det klare hav som byen ligger op imod, hvilket giver en flot udsigt, der er værd at besøge.

Turen tilbage er det samme som den var derhen - fyldt med trætte mennesker. Bussen på Aegina er så meget end den vi havde prøvet i Athen, fordi den i Athen var så nedslidt, at man kunne se snavset, der samlede sig inde i lamperne, og så larmede den som en gal hver gang den satte farten op! Bagdøren var defekt hvilket gjorde at den lukkede så kraftigt at den vil kunne hugge en hånd af. En modsætning til bussen på Aegina der var en rigtig turistbus med aircondition og blødere sæder.

Strandhygge

Vi kommer tilbage til det samme sted, hvor vi blev afhentet og vi går hen til stranden lige ved siden af for at opsummere, hvad vi har set at

aftale en mødetid for, hvornår vi skal mødes igen og ellers er der frie tøjler. Mig og nogle af de andre drenge har ikke spist siden morgenmaden på hotellet, så det første vi gør, er at finde et sted og spise frokost. Vi finder hurtigt et sted hvor vi kan sidde tæt på havudsigten. Vi går straks i gang med at bestille mad og jeg bestiller schnitzel med flødesovs og pomfritter ligesom så mange andre. Der går en trefodet kat i blandt alle bordene og venter på, at der er nogle som taber deres mad. Det er sjovt at se, at fordi selve restauranten er på den anden side af vejen, skal tjenerne hver gang de skal gå med mad hen over en vej. Det er man ikke rigtig vant til i Danmark. Efter et stykke tid kommer maden endelig, og der går ikke særlig lang tid, før det hele er væk. Efter vi har spist, går vi ned til stranden og os der ikke har skiftet til badebukser, hjælper hinanden med at dække for, så vi kan klæde om.

Vandet er så overraskende koldt, at vandet i Danmark sikkert er varmere, men alligevel kommer jeg ned under det. Det er dog en kort fornøjelse, da vi alle hurtigt løber op af vandet og nogle valgte at spille fodbold - men ikke mig, jeg vil hellere bare ligge i solen. Det er så varmt i solen, at min soleksem hurtigt går amok, man kan tydeligt se forskel på huden hvor jeg har fået sol henne og jeg tror at jeg i løbet af denne tur får tømt en hel bøtte solcreme. Vi spotter hurtigt nogle for klassen, som har lejet nogle ATV'er som de sidder og kører rundt på sammen med dem, der vil have en tur - og ellers

hygger vi bare her på stranden. Nogle spiller fodbold i en cirkel og nogle sidder bare og nyder solen. Vi nærmer os mødetiden og også turen hjem, men først skal vi lige opstille noget matematik for lærerne, bare for at vi har lavet et eller andet i dag, og vi vælger som klasse at opføre beviset for $a^2 + b^2 = c^2$ formuleret igennem nogle figurer udført af os. Vi går så samlet som klasse ned mod båden, vi skal med hjem, men først er der lige nogle af os som løber hen til en kiosk for at købe vand til turen hjem og ellers får vi uddelt billetter til båden hjem. Personligt ser jeg ikke frem til den lange tur hjem efter denne her dag, men jeg ser frem til sengen på hotellet og endnu en dag.

Solrøde kinder og saltvandshår

2.x fra Frederiksværk Gymnasium, er taget på studietur ligesom alle andre klasser fra gymnasier landet over. De er i Athen, Grækenland. I dag tirsdag d.9. april, er klassen ude på en lille græsk ø Égina

Johanna Block Nikolajsen, 2.x, Frederiksværk Gymnasium

Solen står højt på en skyfri himmel. Der er 27 grader og en blid brise får pigernes hår til at stå om hovederne på dem. Vi befinder os på den lille græske ø Égina, ud for Athen. Det krystalblå hav der glitrer i solens stråler, ligger stort foran klassen. Jeg kan ikke vente med at løbe ned i vandet og mærke dens kulde nedkøle min rødglødende hud. Stranden, vi står på, er en grusstrand med mange større sten i blandt. Vi står i skyggen fra de høje træer langs stranden. Tøjet klistrer til vores kroppe og de brune ben glinser af solcreme. Alle længes efter det turkise vand, ingen er opmærksomme på deres lærer. Jeg kan ikke længere koncentrere mig, mit hoved koger og sveden smager salt på overlæben.

Det kolde vand omfavner min krop, og får hjertet til at pumpe hurtigt. Pigerne hviner over de skarpe sten på bunden mens drengene plasker rundt. Det salte vand blandet med solcreme svier i øjnene. Jeg plasker det kolde vand op på Tobias' ryg, hans ansigt trækker sig sammen i sure trækninger og råber "Hvem gjorde det?". Han kaster sig ned oven på mig,

jeg får det salte vand galt i halsen. De andre griner, mens jeg hoster vandet op.

Håndklæderne ligger spredt ud på stranden, som på en hver anden ferie midt i sommerferien.

Jeg ligger på ryggen, solen tørrer min hud og den bliver langsomt varmet op igen. Musikken med de glade sommertoner fra højtaleren blander sig med lyden af vandet, der skvulper. Jeg smører mine ben ind i sololie for at undgå at mine blege vinterben bliver skoldet. Jeg mærker alle de små sandkorn, der er tørret ind på mine ben, når jeg smører olien. Duften af kokos rammer mine næsebor og matcher perfekt mine omgivelser. Solens varme gør os alle dødsige. Jeg kan mærke mine tunge øjenlåg falde i.

En mørkeblå morgen

Vi er stået op klokken 5:30 for at tage bussen til Piræus. Jeg står foran hotellet, vi venter på resten af klassen. Over mig ser jeg himlen i en dyb mørkeblå farve, og den kolde morgenluft giver mig gåsehud på mine bare ben. Klokken 06:00 er alle klar, turen går mod busstoppestedet. Katrine råber, at vi skal skynde os, vi er sent på den. Ved busstoppestedet er der ingen, der siger noget, vi har misset bussen. Mat i udtrykket står Katrine febrilsk og prøver at finde ud af, hvornår næste bus kommer.

Den slidte bus bumler afsted gennem Athens gader, stop efter stop smækker dørene hårdt op. Bussen bliver fyldt med athenske borger, klædt på i anstændigt tøj, på vej på arbejde. Jeg og resten af klasse har stadigvæk alle trætte øjne og sovemærkerne er endnu ikke forsvundet fra vores kinder. Jeg kigger ud på byens gader, vi er ikke længere i centrum, de tomme huse fyldt graffiti ligger forladte side om side i daggryet.

Piræus er en kæmpe stor havn og som i alle andre havne svæver mågerne ude i horisonten. Under de overdækkede færgelejer ligger der hjemløse og sover. De har lavet senge af gamle hullede madrasser og det er ligner noget fra en losseplads. Det uglede hår kan ses under soveposerne. Lugten af skrald og tang hænger tungt i den friske morgenbrise.

Færgen ligger og bliver vugget i bølgerne der slikker sig op ad siden på færgen. Jeg ligger på dækket sammen med Rani, vi har pakket os ind i vores håndklæder. Vi lå på de kolde metalbænke, mens søvnen var ved at tage fat i mig. Morgensolen tittede op bag bjergene, dens stråler ramte vores ansigtet og langsomt blev hele min kolde krop optøet som en ispind smelter på en julidag. Jeg blev lullet ind i en sød søvn.

Mere salt og peber

Det turkise vand i haven, der er fyldt med små fisk, går helt op til terrassen, hvor de hvide stole og parasoller står. Vi sidder på det yderste bord. Alle syv piger. Det tørre saltvandshår hænger løst i store uglede totter ned langs ryggen. Salten er tørret ind på min let røde hud som hvide plamager. Lyden af vinden i træerne og vandet mod terrassen er som sød musik for ørene. Min hjerne er ør efter at havde ligget i solen i flere timer, jeg føler mig som en kogt hummer. Alle skal havde en sodavand, alle kunne vi bruge noget til blodsukkeret.

Min mave slår knuder af sult, det føttes som om den snart æder sig selv inden fra. Vi sidder ved et pænt dækket bord med hvid dug, og alle med en kold cola foran sig. Jeg drikker hele min cola på næsten en gang, jeg kan mærke dens brus på min tunge og hvordan den kolde væske løber ned igennem min hals. Mit hoved kvikker straks op. Vi sidder tre på hver side af bordet og én for bordenden. Tjeneren på resturanen er en ung græsk gut, med mørkt hår og et stort smil. Han er meget venlig, han laver sjov med os, men på et dårligt engelsk, vi næsten ikke forstår.

Vores mad kommer, en damp stiger op fra alle tallerknerne og en duft af mad fylder mine næsebor, der får min mave til at krampe. Synet af pastaen får mine tænder til at løbe i vand, jeg kan ikke vente med at spise. Sophia trækker sit kamera op,

-Smil Chili! Og Joe!

Chilis lange hår skinner som guld i sollyset og hendes smil med de hvide tænder står i kontrast til hendes solbrune ansigt.

Chili tager den først bid,

- ej, det er dårligt”. Vi kigger på hende,

- det mener du ikke, siger Olivia.

Vi andre smager,

- ej det er da fint, siger jeg,

- bare kedeligt, måske lidt

- salt og peber” siger Rani. Chili og jeg tager en masse salt og peber på maden,

- det hjælper på det, siger jeg.

Jeg kigger op, omgivelserne stråler. Det blå glitrende vand, der er så rent at man kan se alle søpindsvinene på bunden. Solen, der får mig til at misse med øjnene. Lyden af resturanens gæster, der griner, og knive mod porcelænstallerknerne. Der er ægte græsk feriestemning.

På opdagelse på Frederiksborg slot midt i Hillerød

Hillerød, Danmark — Frederiksborg Slot er et symbol på Danmarks kongelige historie. Slottet

Jeg træder ind i en verden af historie og magi, når jeg går ind på Frederiksborg Slot. Tiden synes at stå stille her, og jeg bliver overrasket over den unikke atmosfære, der omgiver det imponerende slot. Søen omkring slottet spejler de høje tårne, og det føles næsten som at træde ind i en anden tid. Det er tidligt på dagen, og der er næsten ingen andre i parken endnu. Fuglene synger, og deres lyse toner fylder luften med en glædelig stemning. Jeg kan næsten forestille mig, hvordan de kongelige og adelige har gået rundt her og haft deres store fester og begivenheder. Måske har der været riddere og prinsesser, der har danset i de store sale, og tjenere, der har serveret mad og drikke. Det er som om, at historien kommer til live, når jeg går rundt på slottet. Jeg kan også mærke en særlig magi i luften. Det er som om, at slottet gemmer på hemmeligheder og mysterier. Måske er der skjulte rum eller hemmelige gange, som kun de indviede

kender til. Det er spændende at tænke på, hvad der gemmer sig bag de tykke mure. Jeg ser frem til at udforske mere af slottet og opdage, hvilke historier og eventyr der venter mig. Det er som

blev oprindeligt bygget i 1560'erne af Kong Frederik 2., men blev senere genopført af hans søn, Christian 4., i 1625. Det nye slot er et eksempel på dansk renæssancearkitektur og repræsenterer en vigtig kulturel arv.

om, at hvert hjørne af slottet har sin egen fortælling af afsløre.

Jeg beslutter mig for at gå nærmere ind i slottets parken for at få et bedre overblik. Jeg kan høre lyden af vand, der risler i springvand. Mens jeg fortsætter min vej, lægger jeg mærke til, at der begynder at være flere besøgende i parken. Der er familier, par og turister, der alle nyder det smukke område. Det er tydeligt, at Frederiksborg Slot og dets omgivelser tiltrækker folk fra både nær og fjern. Børnene leger ved vandkanten, mens de voksne tager billeder af de fantastiske udsigter. Det er et virkelig smukt syn, der udfolder sig foran mine øjne.

Frederiksborg Slot i Hillerød, bygget af Kong Christian IV i 1600-tallet.

Mellem Himmel og Historie

Jeg forlader slotsparken og åbner de store trædøre til Slotskirken. Indenfor mærker jeg straks, hvordan temperaturen falder, og stilheden omslutter mig. Lyset filtrerer gennem de farvede vinduer og maler mønstre på de gamle gulvfliser. Hver gang mine fødder bevæger sig, kan jeg høre et ekko, der fylder rummet.

Foran mig løber midtergangen langt frem, med bænkerækker på begge sider, hvor mange mennesker har siddet igennem tiderne. Væggene er hvide og dækket med mange forskellige symboler og dekorationer. Rummet føles fyldt op af disse udsmykninger, og mange af dem skinner som om, de er lavet af guld. Midt i kirken står et stort Compeniusorgel, som er kendt for sin smukke lyd og imponerende udseende. Foran i kirken er der en altertavle, der fanger mit blik. Den er også meget dekoreret, og detaljerne i træarbejdet er utroligt imponerende. Det er tydeligt, at der er blevet brugt meget tid på at lave dette kunstværk. Jeg kan ikke lade være med at

beundre de fine udskæringer og de flotte farver på altertavlen. Mens jeg går rundt i kirken og beundrer de smukke glasmosaikker på nogle af vinduerne, hører jeg en guide forklare en gruppe besøgende:

-Compeniusorglet her er mere end 400 år gammelt og stadig et af de fineste eksempler på barokorgler i Europa.

Branden på Frederiksborg Slot den 17. december 1859 var en voldsom brand, der ødelagde hovedbygningen på slottet. Branden brød ud tidligt om morgenen kl. 3:30, mens kongen og grevinden var til stede på slottet. Årsagen til branden var en voldsom ild, der opstod i et rum, hvor kongen havde sine gamle genstande samlet. Desværre blev både orglet og Christian IV's bedekammer ødelagt, og loftet i slotskirken blev delvist beskadiget. Tre brandmænd mistede deres liv under branden, da de var i gang med at fjerne brandkorpsets nedrivning, da et hvælv pludselig styrtede ned over dem og knuste det gamle orgel. For at ære deres minde er der blevet opstillet en mindeplade i kirken.

Mens jeg går videre, hører jeg guiden fortsætte med at dele sin viden med de besøgende. Der er så meget at lære og opdage om Slotskirken og dens skatte. Da jeg går ud af Slotskirken, stopper jeg et øjeblik og ser tilbage. Det føles som om jeg lige har rejst tilbage i tiden. Alle de gamle historier og de flotte ting inde i kirken får mig til at tænke over, hvor meget der er sket her gennem årene. Jeg forlader kirken med en følelse af, at jeg virkelig har oplevet noget særligt. Det er ikke hver dag, man går rundt et sted, der

har så meget historie. Jeg er glad for, at jeg tog mig tid til at se og lære om alt det, Slotskirken har at byde på. Nu, da jeg går tilbage gennem den store park og ser solen skinne på slottet, føler jeg mig heldig over at have set en så vigtig del af Danmarks historie. Frederiksborg Slot og især Slotskirken har virkelig noget specielt, som alle burde opleve.